

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 610

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαρτίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΙΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις		8.50
Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. —
Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστό-
ρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτς : ΙΣΠΑΝΙΑ.
ΤΑΛΛΗΠΩΡΗΜΕΝΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα-
νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ. Κρότος βημάτων καὶ ἵππων τὸν διέκοψεν. Ἦτο ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πόλεως. Ἡ Μαρία ἔφυγε δίκην πεφοβισμένης ἐλάφου.

Εἴπομεν, ὅτι ὁ κ. Λαγκάρδ μετέβη εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν δι' ὑποθέσεις. Ἀνεφάνησαν ὅμως δυσκολίαι μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ συμβολαιογράφου του, συζητήσεις μετὰ τοῦ ἀντικλήτου του, ἕρις μετὰ τοῦ δικηγόρου του ὅστις τῷ προεῖπε τὴν ἀπώλειαν ἐκκερεμοῦς δίκης, ἐξ ἧς περιέμενε νὰ κερδίσῃ πολλά. Σὺν τούτοις, ὁ ἀκολουθῶν αὐτὸν ὑπηρέτης ἀφῆκε νὰ πῆσῃ ἕνεκα ἀνεπιτηδείότητος, ἐνῶ ἐβάδιζον, τὸν ἵππον δὲν ἵπνευε καὶ ἐν τῇ πτώσει του ἐπληρώθη.

Ἐν συντόμῳ, καὶ χάρις εἰς τὰ ἀήθρα ταῦτα ἐμπόδια, ὁ μαρκήσιος ἦτο λίαν δυσθυμὸς ἐρχόμενος εἰς τὸν πύργον.

Εἶχε κάκιστα δειπνήσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς μικρᾶς πόλεως, καὶ εὐθὺς ἅμα ἀφίππευσεν ἐζήτησε νὰ δειπνήσῃ. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Παῦλος μετέβησαν διὰ νὰ τὸν συντροφεύσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν ἐνῶ κατεβρόχιζε τὰ πλατέα τεμάχια ὠραιότητος χοιρομηρίου τῆς Ἰόρκης. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον δέ, καὶ χάρις εἰς τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τοῦ δείπνου, ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐπανήλθεν εἰς τὴν φαιδρὰν ἀπλότητά του τὴν ἀποτελοῦσαν τὴν βᾶσιν τοῦ χαρακτήρος του. Ἐν τούτοις ἐλαφρὸν νέφος ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ ῥυτίς μεταξύ τῶν δύο ὀφρύων του ἤλεγχον δυσάρεστον σκέψιν.

Ἡ Μαρία, ἥτις κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ φαγητοῦ ἐπέμεινε, ἄνευ ἀποτελέσματος, ἵνα ἐξαλείψῃ τὴν κακὴν διάθεσιν τοῦ μαρκησίου, ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δοκιμὴν.

— Ἀς ἴδωμεν, φίλε μου, τί ἔχεις ; τὸν ἠρώτησεν, εἶναι ἀδύνατον αἰ συζητήσεις τοῦ συμφέροντος νὰ σὲ ἀπασχολῶσιν εἰς τοιοῦτον βαθμόν.

— Τί ἔχω ; ἀπεκρίθη ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ κτυπῶν διὰ τοῦ γρόνθου τὴν τράπεζαν, δὲν ἠθέλον νὰ σοὶ τὸ εἶπω, διότι εἶναι πάντοτε λυπηρὸν νὰ λαλῇ κανεὶς μετὰ τῆς γυναίκας του διὰ τόσον ἀγενεῖς λεπτομερείας. Ἐχῶ ὅτι ὁ γείτων μας κόμης δὲ

Μαρὲν ἀτιμάζει τὴν εὐγένειαν τῆς ἐπαρχίας μας. Ἐμαθα ταῦτα εἰς τὴν πόλιν, ὅπου οἱ ἐργαστασιάρχαι καὶ οἱ χωρικοὶ ὀμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ ὑψηλοφώνως καὶ πολὺ χαίρουσι δι' αὐτό, ἡ δὲ καρδίαι μου ἀνακατόνεται ἀπὸ ἀγανάκτησιν εἰς τὸ στήθος μου !...

— Ἀλλὰ τέλος πάντων περὶ τίνας πρόκειται ;

— Γνωρίζεις τὴν κόμησσαν, μίαν νόστιμον γυναῖκα, μὰ τὴν πίστιν μου ! ξανθὴν καὶ χαριέσσαν, μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους ! ἡ ἀχρεία !

— Ναί, τὴν γνωρίζω... λοιπόν ;

— Λοιπόν ! φαίνεται ὅτι ἡ κόμησσα εἶχεν ἐραστήν.

— Ἄ ! εἶπεν ἡ Μαρία ἐρυθριῶσα.

— Ἐνα νέον, ἀξιωματικὸν τοῦ συντάγματος τῆς φρουρᾶς τῶν σπαιδῶν εἰς ***. Αὐτὸ διήρκει πρὸ πολλοῦ, ὁ δὲ κόμης δὲν ἐνόει τίποτε... Ὅλοι οἱ σύζυγοι ἔτσι εἶναι... Ὅταν λεγῶ ὅλοι... χόμ ! Τέλος πάντων, ἀρκεῖ... γνωρίζω τὸν κόσμον... Ἐν συντόμῳ, ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀνεκαλύφθησαν τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα, ὁ κόμης συνέλαβε τὴν γυναῖκα του ἐπ' αὐτοφῶρῳ, ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῆς ἐντελέστερον !...

— Φίλε μου... διέκοψε ζωηρῶς ἡ Μαρία, ἥς αἰ παρειαὶ ἐπορφυρώθησαν.

— Μὴ φοβῆσαι, δὲν λέγω τίποτε περισσώτερον, ἄλλως τε τὸ δυνατότερον ἐλέχθη. Τί νομίζεις ὅτι ἔκαμεν ὁ κόμης, σὲ παρακαλῶ ;

— Πῶς θὰ τὸ εἰξεύρω ; ἐφέλλισεν ἡ νεκρὰ γυνή.

— Λοιπόν ! δὲν ἔκαμεν ἐντελῶς τίποτε. Ἰπῆγε νὰ ζητήσῃ μάρτυρας, τοὺς ἔφερον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γυναίκας του, ἐκεῖ δὲ ὁ Εἰρηνοδίκης, ὁ δῆμαρχος, δὲν εἰξεύρω ποῖος, τέλος πάντων μία ἀρχή, ἔκαμεν ἔμπροσθέν του πρακτικὸν μισθίου... καὶ ὁ ἄθλιος, ὁ ἀνανδρὸς, κινεῖ τώρα κατὰ τῆς κομῆσσης ἀγωγὴν διαζυγίου... Μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους, αὐτὸ εἶναι ἀτιμία !

— Ἀλλὰ, ἠρώτησεν ὁ Παῦλος, σκοπὸν ἔχων νὰ περι-

σπάση τὴν προσοχὴν τοῦ μαρκησίου καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὅπως παρατηρήσῃ τὴν παράξενον ταραχὴν τῆς Μαρίας, ἀλλά, ἀγαπητέ μοι μαρκήσιε, τί ἠθέλησατε νὰ ἐκκμηνεν;

— Ὅ,τι θὰ ἐκκμηνεν ἐγὼ, διάτανε! ἀπεκρίθη ὁ κ.δὲ Λαγκάρδ διὰ βροντώδους φωνῆς, πρῶτον θὰ ἐφόνευον τὴν γυναῖκά μου, ἄνευ τύψεων συνειδότος, ἀνίλεως, ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν συνένεχόν τῆς θὰ ἐμονομάχουν μὲ αὐτὸν μὲ ζήφος, μὲ πιστόλι ἢ μὲ μαχαίρι μέχρι θανάτου ἐνὸς τῶν δύο, πρὸ τοῦ αἰμοφύρου πτώματος τῆς συνενόχου του, ὁ δὲ Θεός, ὅστις ὕστερ' ἀπ' ὅλα εἶναι δίκαιος, θὰ ἐβούθῃ τὴν χεῖρα μου διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν τιμὴν μου!... Ἄλλ' ἀρκετὰ ὠμιλήσαμεν διὰ τὰς ἀσημοσύνας αὐτάς, καὶ αὐτὰ κινῶσιν εἰς ἀγανάκτησιν καὶ εἰς ἀποστροφὴν τὸν ἄνθρωπον. Καλὴν νύκτα, ἀκριβέ μου Παῦλε, καλὴν νύκτα, μικρὰ μου Μαρία. Εἶμαι κατακουρασμένος καὶ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ μαρκήσιος ἀνέβη εἰς τὰ δώματά του καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ τὸ φῶς ἐσβύνητο ὀπίσθεν τῶν δικτυωτῶν τοῦ δωματίου του.

Ἦτο μεσονύκτιον. Ὁ Παῦλος δὲν εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὸν πύργον. Καταλιπὼν τὸ ἐστιατήριον εἶχε κατέλθει εἰς τὸ ἄλσος, καὶ ἐπανῆλθεν ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιὰν τῆς σκοτεινῆς καὶ μονήρους δενδροστοιχίας ἐκείνης, ἔνθα δύο ὄρας πρότερον εἶχε συναντήσῃ τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

Ἡ Μαρία ἐκλείσθη εἰς τὸ δωματίον τῆς. Ἀπέπεμψε τὴν θαλαμηπόλον τῆς, ἧς ἡ παρουσία, τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, τῇ ἐφαίνετο ἐνοχλητικὴ, καὶ μόνη, ἡμιεκκεδυμένη, ἐρίφθη ἐπὶ ἔδρας τινὸς στηρίζουσα τὰς χεῖράς τῆς ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς ὡσεὶ νὰ καταστείλῃ τοὺς σφοδροὺς παλμούς τῆς.

Τὸ κτένιον τῆς εἶχε πέσει, αἱ δὲ μακρὰὶ πλεξίδες τῆς μελαίνης κόμης αὐτῆς, λαμπρὸν διάδημα λίαν βαρὺ διὰ τὴν φλέγουσαν κεφαλὴν τῆς, ὠλισθαινον ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὤμων τῆς. Τὸ ὠμόλιόν τῆς, ἡμιητοιγμένον, ἔπεσε μέχρι τῶν ποδῶν τῆς. Τὸ ἐκ βατίστας ὑποκάμισόν τῆς, συμπτυχθὲν ὑπὸ τῆς συγκινημένης χειρὸς τῆς, ἄφινεν ἀκάλυπτον τὸν ἕνα τῶν παλλομένων μαστῶν τῆς.

Ἡ κεφαλὴ τῆς, ἐρριμένη ὀπίσθεν, ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν νώτων τῆς ἔδρας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, σχεδὸν κεκλεισμένοι, εἶχον λάβει ἀνέκφραστον ἔκφρασιν χαυνώσεως, τὰ δὲ ἡμιάνοικτα χεῖλη τῆς, φρίττοντα ὡς διὰ φίλημα, ἀπεκάλυπτον τὸ ὑγρὸν καὶ λάμπον σμάλτον τῶν ὀδόντων τῆς.

Μετὰ ἀρκετὸν μακρὸν χρόνον εἶδους ἠδυπαθοῦς ἐκστάσεως καὶ περιπαθοῦς καμιάτου, ἡ Μαρία ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὴν κλίνην τῆς. Ἄλλ' ἡ ἀτμοσφαῖρα τοῦ θαλάμου τῆς τῇ ἐφάνη, ὅτι ἦτο πνιγνῆς βαρύτητος. Ἐπύρεσσε καὶ ἀπέδιδεν εἰς τὸν ἀέρα ὃν ἀνέπνεε τὸ πῦρ ὅπερ ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας τῆς. Ἦνοιξε τὸ παράθυρόν τῆς. Ἡ νύξ δὲν μετέβαλεν ὄψιν ἀπὸ τοῦ περιπάτου τῶν δύο ἐραστῶν. Ἡ ἀγνὴ Φοῖβη (ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ποιηταί, ἀναμφιβόλως εἰρωνικῶς) ἐφεγγεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ διέχεε μακρόθεν τὰς ἀπαλὰς καὶ ἀμφιβόλους λάμπεις τῆς. Ἡ τρηδῶν εἶχε σιωπήσῃ, καὶ ἡ ἀηδὼν εἶχε παύσῃ τὸ ᾄσμα τῆς. Ὁ κύων τοῦ ποιμένος ἐκοιμάτο ἐν τῷ σταύλῳ τοῦ κυρίου του. Οὐδεὶς κρότος ἐτάραττε τὴν πάνδημον σιγὴν τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης νυκτός. Ἡ Μαρία προσῆλθωσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τὰς πλεξίδας τῆς κόμης τῆς, ἐρριψε λαχούριον ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, ἔθεσεν εὐμαρίδας εἰς τοὺς γυμνοὺς πόδας τῆς, καὶ τέλος, λαθραία, ἄνευ φωτός, βαδί-

ζουσα διὰ βραδέων καὶ βωθῶν βημάτων ἕνα μὴ ἐξυπνήσῃ, οὐδένα, ἀφῆκε τὸ δωματίον τῆς καὶ κατήλθεν εἰς τὸν κῆπον ἔνθα ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο μόνη.

Βήματά τινα μακρὰν τοῦ πύργου ὑψούτο, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μικρῶν ἀλοῶν, μικρὰ σκιάς ἐν ἧ ἡ Μαρία μετέβαινε ἐνίοτε νὰ διέλθῃ τὰ ἀπομνημεῖρα κατὰ τὰς θερμότητας θερινὰς ἡμέρας. Κλειδοκύμβαλον, βιβλία καὶ λευκώματα ἐσχημάτιζον τὴν σκιάδα ταύτην εἶδος γραφείου ἐργασίας. Πρὸς αὐτὸ λοιπὸν τὸ μέρος ἐτηθύθη ἡ Μαρία κατὰ τὸν νυκτερινὸν περιπάτον τῆς.

Φθάσα ἐκεῖ πλησίον, ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν νὰ εἰσέλθῃ. Ἐν τούτοις, ἡ θύρα ἦτο ἡμιάνοικτος καὶ ἐφαίνετο προσκαλοῦσα αὐτήν. Διέβη τὸν οὐδόν. Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὴν σκιάδα σχεδὸν ὡς ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, καὶ ἐρριπτεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διὰ μέσου δύο πλατέων παραθύρων, ἀργυρὰς λάμπεις.

Ἡ Μαρία ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὸ ἦνοιξε μηχανικῶς, τὰ δὲ δακτυλά τῆς περιεπλανήθησαν, κατ' ἀρχὰς ἀσκόπως, ἐπὶ τῶν πλήκτρων.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ πνεῦμα τῆς ἀρμονίας ἠγγισε διὰ τῆς εὐήχου ράβδου τοῦ τὸ σύννον μετώπον τῆς νεαρᾶς γυναίκας. Τὰ μὴ διακεκριμένα, τὰ συγκεχυμένα, τὰ ἀσυνάρτητα μουσικὰ σημεῖα ἐγένοντο θαυμαστοὶ μουσικοὶ τόνοι. Ἡ ἐμπνευσις κατήρχετο. Διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς ἡ Μαρία ἠύτοσχεδίασε.

Ἦσως τὰ ᾄσματα ἄτινα ἀνέθορον ὑπὸ τὰ δακτυλά τῆς δὲν ἦσαν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις σύμφωνα μὲ τοὺς αὐστηροὺς κανόνας τῆς συνθέσεως. Ἄλλὰ βεβαίως ἐσχημάτιζον ποίημα, ποίημα ἔρωτος καὶ πόθου! Ἐξ ἐκάστης συμφωνίας ἐφαίνετο ὅτι ἐξητμίζετο ἠδυπαθὲς παράπονον. Τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου ἀντήχει ἐν ἐκάστῳ μουσικῷ τόνῳ.

Ἡ Μαρία εἶχεν ὑψώσει τοὺς ὀφθαλμούς. Αἰφνίδιον αἰσθηματὴν ἠνάγκαζε νὰ τοὺς χαμηλώσῃ.

Ὁ Παῦλος ἦτο γονυπετῆς πρὸ αὐτῆς.

Καθ' ἣν ὥραν ἡ Μαρία ᾄφιεν τὸν πύργον, ὁ κ.δὲ Μεῦνάρ ἐξηκολούθει τὸν μονήρη περιπάτον του, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ παρετεινετο ἄχρι πρωίας, ἐὰν ἀόριστος ἄλλ' ἠδυστατὴ μελωδία δὲν τὸν ἠνάγκαζε νὰ τεῖνῃ τὸ οὖς. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζεν ὅτι ὄνειρεύεται. Ἦκουσε καλλίτερον, καὶ ἐπέισθη ὅτι ἡ ἀπάτη τῶν αἰσθησεῶν οὐδὲν κοινὸν εἶχε πρὸς ὅ,τι ἦκουε.

Βήματά τινα τὸν ἐχώριζον μόλις ἀπὸ τοῦ μέρους ὅθεν ἤρχετο ἡ μουσικὴ αὐτῆ. Προσηθάνθη τὴν ἀλήθειαν καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν σκιάδα. Γνωρίζομεν τὰ λοιπὰ.

Βλέπουσα τὸν Παῦλον εἰς τοὺς πόδας τῆς, ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ ἐνόμισεν ὅτι ἐξήρχετο ὡς ἀπὸ ὄνειρου. Ἦσθάνθη ἑαυτὴν αἰφνιδίως φρικιώσαν ὑπὸ ἀκουσίῳ φρικῆς ἧτις δὲν ἦτο ξένη θελήγητρον. Τὰ δακτυλά τῆς ἀφῆκαν τὰ πλήκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἐκκλύθη εὐθύς διὰ τοῦ λαχουρίου τῆς, ἐντραιπῆσα. Εἶτα ἠγέρθη καὶ ἔστη ὀρθία, ἄφωνος καὶ ἀκίνητος πρὸ τοῦ Παύλου.

Τὸ κίνημα τοῦτο ἀνεκάλεσεν εἰς ἑαυτὸν τὸν νεανίαν. Ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὰ ὑπέμετρα κινήματα τοῦ πάθους του, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς σχεδὸν ἀταράχου:

— Εἶμαι εὐτυχῆς ... εὐτυχέστατος ... διότι ἡ τύχη μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συναντηθῶμεν οὕτω πως, Μαρία ... Ἡ ὥρα αὕτη εἶναι ἡ τελευταία ἀναμφιβόλως καθ' ἣν θὰ δυνηθῶ νὰ εὐ-

ρεθῶ μόνος μεθ' ὑμῶν, καὶ ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς μοὶ στέλλει τὴν εὐτυχίαν ταύτην ἣν δὲν θὰ ἐτόλμων ποσῶς οὔτε νὰ ζητήσω οὔτε νὰ ἐλπίσω, μοὶ φαίνεται, ὅτι θὰ ἀναχωρήσω μᾶλλον γαλήνιος...

— Νὰ ἀναχωρήσετε ! ... ἐπέλλισεν ἡ Μαρία μετ' ἐκπλήξεως, τί λέγετε ;

— Σὰς ἀφίνω αὔριον ;

— Μὰς ἀφίνετε ! ἐπανελάθε μηχανικῶς ἡ νεαρὰ γυνή, ἐνῶ ὁ νοῦς τῆς ἐφαίνετο ζητῶν τὴν ἔννοιαν τῶν λέξεων τούτων αἰτινες τὴν ἐτρόμαζον, μὰς ἀφίνετε ! ἐπανελάθε.

— Πρέπει.

— Ἀδύνατον ! δὲν δύνασθε νὰ ἀναχωρήσετε ! δὲν θέλω ν' ἀναχωρήσετε.

Καί, ἐνῶ ὠμίλει, ἐδράζατο τῆς χειρὸς τοῦ Παύλου, ἐκεῖνος δὲ ἠσθάνθη ὅλον τὸ σῶμά του νὰ συμμιγνύηται ἐν μιᾷ ἡδυτάτῃ αἰσθήσει εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς παρεσσοῦσης χειρὸς τῆς Μαρίας.

— Ναί, πρέπει, ἐξηκολούθησεν ὁ Παῦλος. Δὲν δύναμαι νὰ μείνω πλέον περισσότερον ... Αἰσθάνομαι ὅτι τὸ θάρρος μοὶ ἐλλείπει ... Ἡ βάσανος εἶναι ὑπερέτα τῶν δυνάμεών μου...

— Ὑποφέρετε ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία. Διατί ὑποφέρετε, Θεέ μου !

— Ἐπειδὴ σὰς ἀγαπῶ καὶ δὲν μὲ ἀγαπάτε...

— Δὲν τὸν ἀγαπῶ ! ἐπιθύρσεν ἡ νεαρὰ γυνή μετὰ παραφορᾶς. "ὦ ! Θεέ μου ! λέγει ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ !...

— Καὶ ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος δὲ Μεινάρ, ἐπειδὴ ἐὰν μὲ ἠγαπάτε (ἡ δὲ εὐτυχία αὕτη θὰ ἦτο λίαν μεγάλη καὶ δὲν θὰ τὴν ἐπίστευον) οὐδέποτε θὰ συγκατετιθέμην νὰ διακινδυνεύσω τὴν εὐτυχίαν σας, τὸ μέλλον σας...

— Ἀλλά, διέκοψεν ἡ Μαρία διὰ βραδείας καὶ περιπαθοῦς φωνῆς, ἐὰν ἡ εὐτυχία μου, εἴθε σεῖς, ἐὰν τὸ μέλλον μου, εἴθε σεῖς ;...

— Θὰ ἔμενεν ἀκόμη ἡ ζωὴ σας...

— Ἡ ζωὴ μου ;... ἐπανελάθεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ναί, ἡ ζωὴ σας κινδυνεύουσα ἐκ τοῦ ἔρωτός μου. Δὲν ἐνθυμῆσθε λοιπὸν τοὺς λόγους τοῦ συζύγου σας, τὴν ἀγρίαν καὶ τρομερὰν ἐκείνην ἀπειλήν, ἣτις μὲ τρομάζει, ἀλλὰ διὰ σὰς μόνον ;...

— "ὦ ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ μετὰ πυρεσσοῦσης παραφορᾶς, ὦ ! τοὺς ἐνθυμοῦμαι, τοὺς λόγους ἐκείνους, καὶ τοὺς εὐλογῶ, διότι αὐτοὶ μοὶ ἐπιτρέπουν νὰ σοὶ εἶπω ὑψηλοφώνως ὅτι σὲ ἀγαπῶ ! "ὦ ! τὴν εὐλογῶ τὴν ἀπειλήν ἐκείνην, ἣτις μὲ ἀνυψοῖ εἰς τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς μου, καὶ μὲ συγχωρεῖ σχεδὸν διὰ τὸ παράπτωμά μου ! θὰ ἤμεθα ἄνδρσι, ἀλλὰ τὴν ἔμεθα γενναῖοι !... Θὰ μ' ἐφόνευεν, εἶπε, θὰ μ' ἐφόνευεν ἐὰν ἠγάπων ἄλλον παρ' αὐτόν ; Λοιπὸν ! εἶμαι εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος διδοῦσά σοι τὴν ζωὴν μου... Θὰ μ' ἐφόνευε ;... Λοιπὸν ! Παῦλε, σὲ ἀγαπῶ... σὲ ἀγαπῶ, καὶ εἶμαι ἰδικὴ σου...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ νευρικός ἐρεθισμὸς τῆς Μαρίας κατέπεσεν αἰφνης, αἱ δυνάμεις τῆς, καταβεβλημέναι ὑπὸ τοσοῦτων συγκινήσεων, προέδωκαν τὴν πλαστὴν ἐνέργειάν των. Ἐλιποθύμησεν ἐντελῶς, καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κυρίου Μεινάρ.

Πᾶσα θερμότης, πᾶσα πνοή, οὕτως εἰπεῖν, ἐφαίνοντο ὅτι ἀπεσῦρθησαν τῆς νεαρᾶς γυναίκος. Αἱ παρειαί τῆς, τοσοῦτον θερμῶς κεκρωματισμέναι πρὸ ὀλίγου, ἦσαν ὠχρὰ ὡς σάβανον, τὰ δὲ μέλη τῆς ἦσαν παγωμένα.

Ὁ Παῦλος τὴν μετέφερον ἐφ' ἐνὸς ἀνακλίντρου, διηυθέτησε τὰ προσκεφάλαια ἵνα στηρίξῃ τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς, καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ὠχρὸς καὶ τρέμων ὑπ' ἀγωνίας καὶ σχεδὸν ὑπὸ φόβου.

Ἡ λιποθυμία τῆς νεαρᾶς γυναίκος ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐλάμβανε πέρας. Μόλις ἀσθενῆς καὶ ἀνώμαλος πνοὴ ἀνήγειρε κατὰ στιγμὰς τὸ στήθος τῆς. Ὁ Παῦλος τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του διὰ νὰ τὴν θερμάνῃ. Ἐστήριξε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ὑγροῦ ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος, ἐπὶ τῆς λευμμένης μακρᾶς κόμης τῆς, ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων τῆς καὶ τῶν κλεισμένων ὀφθαλμῶν τῆς. Τὸ ὠμόλινον τῆς Μαρίας ἦτο ἡμιάνοικτον. Τὰ χεῖλη τοῦ Παύλου παρέβησαν τὰ σεμνὰ ἀπόκρυφα τοῦ θείου στήθους τῆς. Καὶ ὅμως, παρὰ τὰς πυρεσσοῦσας ταύτας θωπείας, ἡ Μαρία οὐδόλως ἐξήρχετο τῆς λιποθυμίας ταύτης, ὁμοίως πρὸς θάνατον.

Τέλος, ἀσθενῆς ἐναγκαλισμὸς ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ Παύλου. Ἐζήτησε τὸ στόμα τῆς Μαρίας, καὶ τὸ ἠσθάνθη νὰ κολλᾶται πυρέσσον εἰς τὸ στόμα του.

.....

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ σελήνη ἐκρύβη ὀπισθεν νέφους τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τῆς σκιάδος εὐρέθη βεβυθισμένον ἐντὸς βαθέος σκότος.

Γ'

Τὰ πρῶτα δάκρυα.

Παράδοξον πρᾶγμα ὁ ἔρωσ καὶ πρὸ πάντων τὰ ἐλαττήρια ἄτινα ἄγουσι καὶ φέρουσιν ἐνίστα τὰς εὐγενεῖς καρδίας, ἄς ἐκυρίευσεν.

Οὕτω καὶ ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ, ἀνατραφεῖσα ἐν ἀρχαῖς αὐστηρᾶς ἠθικῆς, ἰσχυρὰ ἐκ τῆς ἀρετῆς τῆς καὶ τῆς ἀγνότητός τῆς, ἀγνὴ τὴν ψυχὴν ὡς καὶ τὸ σῶμα, θὰ ἀνθίστατο ἴσως πάντοτε εἰς τὰς τρυφερωτέρας παρακλήσεις, εἰς τὰς περιπαθεστέρας ἰκεσίας τοῦ ἔρωτος αὐτῆν. Ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐξηυτέλιζε τὸ πάθος τῆς παραδιδόμενη εἰς τὸν Παῦλον. Ἀλλ' εὐθὺς ὅτε ἀπειλὴ καὶ κίνδυνός τις ἀνύψωσαν καὶ οὕτως εἰπεῖν ἐξηυγένισαν τὸ παράπτωμά τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ὑπήκουσεν ἠρωϊκῶς εἰς τὸν ἔρωτα τὸν παραφέροντα αὐτῆν πρὸς τὸν κύριον δὲ Μεινάρ.

Μὴ πιστεύση τις, βλέπων ἡμᾶς ὡσεὶ ζητούντας εἶδός τι συγγνώμης διὰ τὴν γενναίαν ἀδυναμίαν τῆς Μαρίας, μὴ πιστεύση τις ὅτι σκοπεύομεν νὰ πειραθῶμεν ἐν αὐταῖς ταῖς σελίσαι τὴν ἀθώωσιν τῆς μοιχείας. Μακρὰν ἡμῶν ἡ ἰδέα τῆς ὑποστηρίξεως παραδόξου ἄφρονος καὶ ἐνόχου. Διηγούμεθα τὰ συμβάντα καὶ ἐκτιμῶμεν ὅσον δυνάμεθα καλλίον τὰ ἠθικὰ αἰτια. Ἰδοὺ τὰ πάντα. Ἄλλως τε ἡ συνέχεια τῆς διηγήσεως ταύτης θὰ μὰς δικαιώσῃ ἀρκούντως διὰ τὴν κατηγορίαν, ἣν δυνατόν ἦθελον προσάψαι ἡμῖν.

Ἐπὶ τινα καιρὸν ἡ Μαρία ἐπίστευσεν ἑαυτὴν εὐτυχῆ. Ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ ἦτο τυφλὸς καὶ εὐπιστος, ὡς ἐντιμὸς ἀνὴρ μὴ ἀμφιβάλλων οὔτε περὶ ἑαυτοῦ οὔτε περὶ τῶν ἄλλων.

Καὶ ἐκτὸς τούτου τὸ πάθος προσέφερεν εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα ὥρας τινὰς τῆς φλογερᾶς ἐκείνης παραφορᾶς, αἰτινες κάμνουσι νὰ λησμονῶσι τὰ πάντα, καὶ ὅταν, βεβυθισμένη εἰς ἄβυσσον ἡδονῆς ἐν ταῖς ἀγκάλας τοῦ Παύλου, ἔλεγε καθ'

ἐαυτήν, ὅτι εὐχαρίστως εἶδεν ὀλόκληρον τὴν ζωὴν της δι' ἐν τοῦ φίλημα, δὲν ἐσυλλογίζετο ὅτι ὑποψία τις, ἐν τίποτε, μία λέξις ἠδύνατο, ἐξ ἀπροόπτου, καταστρέφοντα τὴν ἀταραξίαν τοῦ συζύγου, νὰ ἔλθωσιν, ὡς κερκυνός, ὅπως ταράξωσι τὸν οὐρανὸν της καὶ καταστρέψωσι τὴν εὐτυχίαν της.

Φεῦ! μετὰ τὰς θείας χαρὰς τοῦ ἔρωτος ἐμελλον νὰ ἐπέλθωσιν αἱ πικραὶ ἀπάται, αἱ ἀγωνίαι καὶ τὰ μαρτύρια. Ἡ Μαρία εἶχε πῖε μέγχοι σταγόνος τὸ μέλι τοῦ ποτηρίου. Εἰς τὸν πυθμένα εὐρίσκετο ἡ χολή.

Ἡ ἐξάμηνος ἄδεια τοῦ Παύλου ἐπλησίαζε νὰ λήξῃ. Διαταγὴ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν διέταττε τὸν νέον λοχαγὸν νὰ μεταβῇ αὐθωρεῖ εἰς τὸ σύνταγμα του. Ἔδει νὰ ὑπακούσῃ. Τοῦτο ὑπῆρξε διὰ τὴν Μαρίαν ἡ πρώτη καὶ βαθεῖα λύπη, λύπη τοσοῦτον μᾶλλον δριμυεῖα καθ' ὅσον ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ τὴν ἐγκλείσῃ ἐντὸς αὐτῆς, νὰ καταπίνῃ τὰ ἄφωνα δάκρυά της, καὶ ὁμοίᾳ πρὸς τὸ παιδίον ἐκεῖνο τῆς Σπάρτης ὅπερ ὑπὸ τὸ ἐνδύμα του ἐκρυπτε μικρὰν ἀλώπεκα κατατρώγουσαν αὐτό, νὰ μειδιᾷ μὲ αἰμάσσουσαν πληγὴν ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῶν δύο ἑραστῶν ὑπῆρξε λυπηρὸς καὶ μακρὸς. Ὁ Παῦλος ἔπραξε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο, ἵνα δώσῃ εἰς τὴν ἔρωμένην του ὀλίγην ἐνέργειαν καὶ θάρρος.

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἐπιστρέψω, ἔλεγεν. Ἐὰν εἶναι ἀναγκαῖα θὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου διὰ νὰ ζήσω τοῦ λοιποῦ διὰ σέ καὶ μόνην, καὶ ἔπειτα θὰ σοὶ γράψω, Μαρία, θὰ σοὶ γράψω συχνὰ καὶ ἐν ἐκτάσει, καὶ καθὼς ἐγὼ θὰ σέ συλλογίζωμαι ἀδικόπως, δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς διόλου, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Παύλου, σκοτεινὸν νέφος ἐκάλυψε τὸν βίον τῆς νεαρᾶς γυναικός. Μόνον αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ ἑραστοῦ της τῇ ἔφερον ἀκτίνα ἡλίου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἐκεῖναι ἦσαν ἔνθερμοι. Ὁ Παῦλος ὠμίλει περὶ αἰωνίας ἀγάπης: *Νὰ μ' ἐνθυμῆσαι*, ἔλεγεν ἀδικόπως, *νὰ μ' ἐνθυμῆσαι καὶ θὰ ἐπανέλθω*. Ἡ δὲ Μαρία ἐφύλαττε τὰς ἐπιστολάς ἐκεῖνας καθὼς ὁ φιλάργυρος φύλαξ τὸν θησαυρὸν του, καθὼς ἡ μήτηρ φυλάττει τὸ τέκνον της, καθὼς ἡ γυνὴ φυλάττει τὴν εὐτυχίαν της.

Ἐν τούτοις, καθ' ἑκάστην ἠδύνατιζε πλειότερον καὶ ἐφαίνετο ὡς φθειρομένη ὑποκώφως ὑπ' ἀγνώστου πάθους. Ὁ γρότης εἶχεν ἀντικαταστήσει τὸ λαμπρὸν χρῶμα τῶν παρειῶν της. Συνήθης μελαγχολία κατεῖχε τὴν θέσιν τῆς τοσοῦτον ἄλλοτε ζωηρᾶς καὶ τοσοῦτον εὐλιχρινούς εὐθυμίας της.

Ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ ἠκολούθει μετὰ βαθεῖας ἀγωνίας τὴν πρόδον τῶν παραδόξων τούτων συμπτωμάτων, ὧν ματην ἐζήτηι τὴν αἰτίαν. Μὲ τὴν ἀγαθότητά του, βαθέως συγκινητικὴν καὶ περ ὀλίγον κοινὴν εἰς τὸ εἶδός της, περιέβλεπε τὴν Μαρίαν διὰ τῶν φιλοστοργωτάτων καὶ καρτερικωτάτων φροντίδων. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν ἀνωφελῆ. Τὸ φθινόπωρον ἦλθεν. Ὁ χειμὼν διεδέχθη τὸ φθινόπωρον. Ὁ μαρκήσιος προὔτεινεν εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς Παρισίους. Ἐκεῖνη συγκατετέθη ἄνευ λύπης καθὼς καὶ ἄνευ εὐχαριστήσεως. Τί τὴν ἐνδιέφερον οἱ Παρισίαι ἢ ἡ ἐξοχή; Παντοῦ ὅπου δὲν ἦτο ὁ Παῦλος, παντοῦ δι' αὐτὴν ἦτο ἐρημία. Ἐν Παρισίαις καθὼς καὶ εἰς τὸν πύργον Λαγκάρδ, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ ἢ νὰ διασκεδάσῃ τὴν Μαρίαν. Αἱ φαιδραὶ ἐορταὶ τῇ ἐφαίνοντο σκυθρωπαὶ καὶ θλιβεραὶ διότι ἐν τῇ ψυχῇ της ἔφερε τὴν λύπην.

Ἐν τούτοις, αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου ἤρχοντο πάντοτε, ἀλλὰ κατὰ διαστήματα. Ἴσως ἠδύνατό τις νὰ ἴῃ βεβιασμένον τι εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τῆς ἀγάπης, αἵτινες ἐπλήρουν τὰς σελίδας των. Ἀλλ' ἡ Μαρία ἔβλεπε μόνον τὸν ἔρωτα ὑφ' οὗ ἡ καρδία της ἐξεχείλιζεν.

Ἀφίνομεν νὰ διαρρέυσῃ ἔτος μετὰ τῶν πρώτων συμβάντων τῆς ἱστορίας ταύτης καὶ τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ εὐαρεστηθῶσιν ὅπως μεταβῶσι μεθ' ἡμῶν καὶ διὰ δευτέραν φοράν τοὺς ὀδηγοῦμεν εἰς τὸν πύργον Λαγκάρδ, ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκεῖνῃ ἣν γνωρίζουσιν ἤδη.

Ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ σύζυγός του πρό τινων ἑβδομάδων εἶχον ἐπιστρέψει εἰς Πικαρδίαν, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ὄηλα δὴ ἡμίσειαν ὥραν περίπου μετὰ τὸ πρόγευμα εὐρίσκοντο εἰς τὴν αἰθούσαν μὲ τοὺς ξένους αὐτῶν.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἦσαν ἠλικιωμένη τις κυρία καὶ νεαρωτάτη νεῆνις. Ἡ ἐπίκληρος, καθ'αυτὴ θεῖα τοῦ κ. δὲ Λαγκάρδ, ὠνομάζετο ὑψηλοτάτη καὶ κραταιοτάτη δέσποινα Ἐρμανγάρδη Γκνιζώλφ, ὑποκόμησσα Κεραμυπασέ. Τὰ χαρακτηριστικὰ της εὐγενῆ καὶ λιαν ἀγέρωχα, περιβαλλόμενα ὑπὸ τῶν βοστρύχων τῆς ὠραίας ἀργυροειδούς κόμης της, λευκότερας τῶν τριχάπτων τῆς καλύπτρας της, ἀνευθύμιζον ἀκουσίως τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐκεῖνας οἰκογενειακὰς εἰκόνας τὰς ζωγραφισθείσας ὑπὸ τοῦ Βανδύκ ἢ ὑπὸ τοῦ Μινιάρ.

Ἡ νεῆνις, Κλοτίλδη Δεκώρ, ἦτο ἐγγονὴ τῆς ὑποκομῆσσης καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐξαδέλφη τοῦ μαρκησίου δὲ Λαγκάρδ. Μὲ τοὺς μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμούς της, μὲ τὴν ξανθὴν κόμην της, καὶ τὰς φροδοχρῶς παρειὰς της, μὲ τὸ ὀροσερὸν καὶ μειδιῶν δίκην ἀνθισμένης ροῖας μικρὸν στόμα της, ἡ Κλοτίλδη ὠμοίαζε πρὸς ἓνα τῶν χαριέντων καὶ κομψῶν ἐκεῖνων τύπων οὓς ἀνευρίσκουσιν εἰς τὰς εἰκόνας τῶν Βούγερ καὶ Βαπτῶ. Ἦτο ἄδύνατον νὰ φαντασθῆτις ὠραιότερον, μᾶλλον μικροκαμωμένον, εὐκίνητότερον καὶ κομψότερον πλάσμα.

Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ, κεκοπιακῶς ἕνεκα μακροῦ ἐφ' ἵππου περιπατοῦ ὃν ἔκαμε τὴν πρωΐαν, ἀπεκοιμᾶτο εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης ἀναγινώσκων τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Θερευτῶν. Καὶ ἐνῶ ἐκοιμᾶτο ἐπιθύριζεν:

— Καλὴ ἔφημερίς, μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους! Ἐξάιρετος ἔφημερίς! Αὐτὸς ὁ μαρκήσιος Δὲ Φουδράς γράφει μὲ ὠραῖον ὕψος! Θὰ εἶναι ἴσως τέλειος κυνηγὸς καὶ μαζί μ' αὐτὸ πολὺ μεγάλος κύριος. Ἦθελα νὰ πῶ μίαν ἢ δύο φιάλας μαζί του ἀπὸ τὸ τελευταῖον κρασί μου καὶ ἔπειτα νὰ ἐκυνηγούσαμεν μίαν δορκάδα! Ναί, τὸ ἤθελα αὐτό... μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους!

Καὶ ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἡ ἔφημερίς του. Ἐκοιμᾶτο. Ἡ Κλοτίλδη ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἔπαζιε νέαν τινὰ μελωδίαν τοῦ Σχούβερτ. Ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ, καθημένη πλησίον της, ἐφαίνετο ὡς ἀκούουσα αὐτῆ-ἐστηριγμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς της... Ἀλλὰ τὸ ἀόριστον καὶ βεβωδῆς βλέμμα της, ὅτε μὲν παρατηροῦν τὴν ὀροφήν ὅτε δὲ σταματῶν χωρὶς νὰ βλέπῃ αὐτὰ ἐπὶ τῶν μεγάλων δένδρων ἄτινα ἐφαίνοντο ἐκ τῶν ἡμιαναικίων παραθύρων, ἀπεδείκνυεν, ὅτι ἐὰν τὸ σῶμα της ἦτο ἐκεῖ, ἡ σκέψις της ὁμῶς ἀπουσίαζε.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἡ βαρωνίς ἐμελανειμόνει, ἀπλῆ δὲ ἦν ἡ ἐνδυμασία αὐτῆς καὶ ἡ ἀπλότης ἐκείνη ἐξῆρεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἐπαγωγὸν αὐτῆς ὠραιότητα.

Καὶ αὐτὸς ὁ πρίγκηψ, ἰδὼν αὐτὴν, ἠγέρθη ὀλίγον, Κύριος δὲ εἶδεν ἂν τὰ λοιπὰ μέλη ἐπωφελήθησαν τῆς σιγηλῆς ταύτης ἀδείας.

Ὁ βαρῶνος Γόρφ ἐξηρνήσθη ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ζητῶν νὰ ἐρεισθῆ, ὁ δὲ αἰδέσιμος Φλήγ συγκεκινημένος διηυθέτησε τὴν κόμην διὰ τῆς χειρὸς, περιέφερε δὲ τοὺς ὀφθαλμούς, ζητῶν νὰ δῶσῃ εἰς ἑαυτὸν ποιητικὸν ἦθος.

Μόνος ὁ ταγματάρχης Ἐρμάν Γούντερ δὲν ἐκινήθη διόλου, ἐνῶ τοῦ συνταγματάρχου Ὁθωνος οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμψαν αἴφνης.

Ὁ πρίγκηψ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς κάθισμα εἰς τὴν ὠραιάν Ἐρριέτταν καὶ ἀναλαβὼν τὸ ξηρὸν αὐτοῦ ὕφος, ὅπερ μετεχειρίσθη μέχρι τοῦδε :

— Ἐλάβομεν τηλεγράφημα, εἶπε, δι' οὐ συνεκαλοῦμεθα εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν· ἐπειδὴ δὲ περιεῖχε τὸ ὑμέτερον ὄνομα, προήρξατο ἄρα, ἔστω καὶ ἐμμέσως, ἐξ ὑμῶν ;

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα προσεκλίνατο.

— Ναί, ἐνδοξότατε, εἶπεν.

— Ὁ ταγματάρχης Γούντερ σὰς ἀνέθηκε τὴν ἐντολὴν νὰ μεταβῆτε εἰς Μελκόμβην ἢ εἰς Μπράϊτπορτ, διὰ ν' ἀπαλλάξετε τὸν ἡμέτερον συνεργάτην καὶ φίλον Θεόδωρον Μενδῶ, ὅστις κατεδιώκετο σπενώτατα... ἀγνοῶ ἂν ἦτο λάθος του, τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἐπετύχατε ἄριστα καὶ σὰς ἀπονέμω τὰ εὐλικρινῆ μου συγχαρητήρια ἐνώπιον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἶνε ἀφιερωμένοι εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἠχαρίστησεν ἐν μετριοφροσύνῃ ἀπεδέχετο τὴν φιλοφρόνησιν καὶ ἀπεδείκνυεν ὅτι εἶχε συναίσθησιν ὅτι ἐγένετο ἀξία αὐτῆς.

— Δύνασθε νὰ μᾶς εἰπῆτε τώρα ποῖος λόγος σὰς ὑπηγόρευσε τὴν ἔκτακτον αὐτὴν συνέλευσιν ; διότι ἔχω λόγους νὰ πιστεύσω ὅτι ὑπάρχουν σοβαρώταται αἰτίαι, καθόσον αἱ στιγμαὶ ἡμῶν εἶνε ἠριθμημένοι καὶ συνέλευσις, γενομένη ἐκτὸς τῶν ὀρισμένων ἡμερομηνιῶν, μᾶς ἐμποδίζει νὰ λάβωμεν πάσας τὰς προφυλάξεις, εἰς τὰς ὁποίας συνήθως καταφεύγομεν.

— Καλῶς ἐπραξάτε, ἐνδοξότατε, ἀπεκρίθη ἡ βαρωνίς· φρονῶ ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρώτατον καὶ ἐθεώρησα καθήκον νὰ σὰς ἀνακοινώσω τὴν ἀνακάλυψιν ἀμέσως· ἄλλως τε, ἔχω λόγους νὰ πιστεύσω, ὅτι αὐτὰ ἀκριβῶς φρονεῖ καὶ ὁ κύριος Μενδῶ.

Ἐπεκράτησε μικρὰ σιωπῆ. εἶτα δὲ ὁ πρίγκηψ ἐπανέλαβε :

— Κυρία, σὰς ἀκούομεν.

Ἄν καὶ ἡ διήγησις τῆς βαρωνίδος εἶνε γνωστὴ εἰς τὸν ἀναγνώστην, ἐν τούτοις, ὡς ἐκ τῆς συντομίας αὐτῆς καὶ τῆς πε-

ριεκτικότητος, δὲν δυνάμεθα ν' ἀντιστῶμεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐπαναλάβωμεν αὐτήν. "Ω ! ὁ πρίγκηψ οὐδέποτε θὰ ἐμέμφετο τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ὡς οὐδὲ τὸν αἰδέσιμον Φλήγ-ἄν καὶ κατεχρῶντο ἀκόμη τὰ ρητορικὰ σχήματα.

— Νέος τις δημοσιογράφος, ἤρξατο λέγουσα ἡ βαρωνίς, ἐφυλακίσθη κατὰ τὴν ἀπεργίαν τῆς Μελκόμβης, ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς ὁμοιότητος αὐτοῦ μετὰ τοῦ Βάλτερ Χάνδελ...

Ἐνταῦθα τὰ διάφορα περὶ τὴν τράπεζαν πρόσωπα ἀντήλλαξαν μειδίαμα.

— Ἀπέδρασε δὲ ἐκ τοῦ Κερχτίου Πύργου, ὅπου εἶχε φυλακισθῆ—καὶ ἡ ἀπόδρασίς του ἦτο ρωμαντικὴ—ἀπέδρασε δι' ὑπογείου... ὁ δὲ λαὸς ὁ ὅποιος ἐξελάμβανε αὐτὸν ὡς τὸν Βάλτερ Χάνδελ ἤθελε νὰ τὸν διαμελίση.

Οἱ παριστάμενοι ἐμειδίασαν καὶ πάλιν.

— Κατὰ τὴν διαμονὴν τοῦ κυρίου Λαφρεσάνζ εἰς τὸ ὑπόγειον—οὕτως ὀνομάζεται ὁ νέος δημοσιογράφος—συνήντησε σκελετόν, ὁ δὲ σκελετὸς ἐκεῖνος ἐκράτει εἰς τοὺς δακτύλους του χρυσοῦν φύλλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον ἱερογλυφικοὶ χαρακτῆρες... Ἐσκέφθη... ἐσκέφθημεν, διότι καὶ ὁ κύριος Θεόδωρος Μενδῶ τὰ αὐτὰ φρονεῖ, ὅτι ἐπὶ χρυσοῦ φύλλου ἐνεπιστεύθησαν σπουδαιοτάτην σημείωσιν... Ἐλησμόνησα νὰ προσθέσω ὅτι ὁ σκελετὸς ἦτο ναυτικῶν τινος, πειρατοῦ ἴσως, καὶ ἀφίνω εἰς τὸν ἐνδοξότατον καὶ εἰς τοὺς ἀκούοντάς με τὴν φροντίδα νὰ ἐξαγάγωσιν ἐκ τούτου τὰ κατάλληλα συμπεράσματα.

Ἐφ' ὅσον ὁ πρίγκηψ ἤκουε τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα, ἡ προσεκτικὴ κατ' ἀρχὰς φυσιογνωμία του ἐφαιδρύνετο ἐπὶ μᾶλλον· ὁ πρίγκηψ ἐσκέφθη ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, ἡ δὲ νεαρὰ γυνὴ περιέμενε μετ' ἀπαθείας.

— Εἶχατε πολὺ δίκαιον, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ πρίγκηψ, νὰ χαρακτηρίσετε τὸ πρᾶγμα σπουδαιοτάτον. Βεβαίως τὸ χρυσοῦν αὐτὸ φύλλον περικλείει σπουδαιοτάτην σημείωσιν. Καὶ τοῦ εὑρίσκειται τώρα αὐτὸ τὸ χρυσοῦν φύλλον ;

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἔδηξε τὰ χεῖλη.

— Δὲν εἶχομεν δυνάμεις προχείρους, διότι εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην εὑρισκόμενοι οὔτε ἐλεύθεροι ἤμεθα οὔτε ἰσχυροί· διὰ τοῦτο τὸ χρυσοῦν φύλλον εὑρίσκειται εἰς χεῖρας ἄλλου.

Οἱ νευρώδεις δάκτυλοι τοῦ πρίγκηπος ἔσχισαν τὸν πράσινον τάπητα τῆς τραπέζης.

— Πῶς ὁ Μενδῶ καὶ σὰς, δὲν ἔλεγε πλέον ὁ κύριος Μενδῶ, τὸ ἀφήκατε ;

— "Ω ! χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν ! ἀνταπήντησεν ἡ βαρωνίς, παρ' ὀλίγον μάλιστα νὰ λάβω τὸ χρυσοῦν φύλλον, παρ' ὀλίγον νὰ τὸ ἐπιτύχω.

Ποιά τις περιέργεια εἰκονίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ πρίγκηπος.

— "Ω ! ἐνδοξότατε, ἰδοὺ πῶς.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ὅστις οὐδὲ λέξιν τῆς βαρωνίδος ἄφινε νὰ τῷ διαφύγη, ἔκαμε κίνημά τι· ἐνθυμοῦνται δὲ ὅτι ἐν Μπραϊτπορτ οὐδὲ δέκα λέξεις ἠδυνήθη ν' ἀνταλλάξῃ μετὰ τῆς κυρίας δὲ Γούγκα, διὰ τοῦτο πυρετώδης καὶ αὐτὸν κατεῖχε περιεργία.

— Εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, ἐπανέλαθεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα, μ' ἐνοχλεῖ εἰς ἄνθρωπος, καὶ μοιλονότι μοὶ κάμνει τὸν ἔρωτα, φοβοῦμαι μήπως δὲν τὸν καταβάλω εὐκόλως. Εἶνε νοσημονέστατος, εἰλικρινέστατος καὶ ἰσχυρότατος· εἶνε συνεργάτης τοῦ κυρίου Λαφρεσάνζ εἰς τὸν «Κήρυκα τῶν Δύο Κόσμων» καὶ αὐτὸς ἦδη κατέχει τὸ χρυσοῦν φύλλον.

— Τίνοι τρόπῳ; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ.

— "Ω! ἀπλούστατα, ὁ κύριος Λαφρεσάνζ δὲν εἶδε χαμμίαν σημασίαν εἰς τὸ εὔρημά του, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐνόησε ἀμέσως τί μυστήριον κρύπτει ἡ μεταλλινὸς πλάξ, καὶ παρεκάλεσε τὸν φίλον του νὰ τῷ τὴν δώσῃ. "Ω! Δὲν τὴν ἐζήτησε διὰ τὸν ἑαυτὸν του· μοὶ τὸ ὠμολόγησε τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν εἰς συνέντευξιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθημεν ἄλλοι. Συμπεραίνει ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς πλακῆς ἐκείνης σημεῖα θὰ εἶνε περιεργὸν πρὸς λύσιν πρόβλημα, ἄλλως τε δὲν ἐνδιαιφίεται καὶ πολὺ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ χρυσοῦν φύλλον ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐρίσκειται εἰς χεῖράς του. Σὰς ἐπαναλαμβάνω δὲ ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸ λάβω ἐγώ, καὶ ἰδοὺ πῶς ἀφοῦ παρουσιάσθη ἐκεῖ, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ παρατηρήσω ὅτι ὁ κύριος Φλαβιανὸς Μωροά — οὕτως ὀνομάζεται ὁ φίλος τοῦ κυρίου Λαφρεσάνζ — ἐδείκνυε μέγα ἐνδιαιφίαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ χρυσοῦ φύλλου, ἐσκέφθη ὁρθῶς, καὶ τὰ γεγονότα μ' ἐδικαίωσαν, ὅτι ὁ κύριος Μωροά ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ μὲ τοὺς ἰδίους τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸν σκελετόν, τὴν θέσιν ὅπου ἀναπαύεται, καὶ ἐὰν θὰ ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε ἐπισκοπῶν τὰ περίξ.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ πρίγκηπος ἐσκάσθη, παρηκολούθει δὲ ἡ Α. Ὑψηλότης μετὰ προσοχῆς τὴν κεκαλυμμένην ἔννοιαν τῶν λόγων τῆς βαρωνίδος.

— Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐσκέφθη καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία, ἐξηκολούθησεν ἡ κ. δὲ Γούγκα, ὁ σκελετὸς ἐκεῖνος μὲ προσεῖλκεν ὡς μαγνήτης. "Ὅθεν εἰσέδυσσα κατόπιν τοῦ κυρίου Μωροά διὰ τῆς εἰσόδου τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ ὁποία ὑπῆρχε ἐν μέσῳ τῶν βράχων· ἀτυχῶς ὅμως ἐκεῖνος ἐπροχώρει πολὺ ταχύτερον ἀπὸ ἐμὲ καὶ τὸν ἔφθασα τότε μόνον, ὅτε εἶχεν ἀναλάβει ἀπὸ τοῦ ἐδάφους καὶ πλησίον τοῦ σκελετοῦ ἄτι τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσω. Τότε παρουσιάσθη, διότι εἶχον τὴν ιδέαν μου, καὶ ἐπλησίασα τὸν κύριον Μωροά.

Ἐνταῦθα ἡ φωνὴ τῆς βαρωνίδος ἐπρόδιε δισταγμὸν, ὅσον δὲ καὶ ἂν ἦτο βεβαία περὶ ἑαυτῆς ἡ κ. δὲ Γούγκα, δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξακολουθήσῃ. Διὰ βλέμματος ὅμως καὶ χειρονομίας ὁ πρίγκηψ τὴν ἐνεθάρρυνεν.

— Ἐλάτε, τῇ εἶπεν, ἐλάτε λοιπόν, ἐνδιαιφερόμεθα μεγάλως εἰς ὅλας αὐτάς τὰς λεπτομερείας.

— Σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἡμῖν ἀποκαμωμένη, αὐτὸ τὸ χρυσοῦν φύλλον ἐξηκολούθει νὰ μὲ ἐλκύη, τὸ ἠθελον, καὶ τὸν ἠρώτησα ἐὰν τὸ εἶχε μαζὺ του διὰ νὰ τὸ ἴδω, διότι ἐκεῖ, τῷ ἔλεγον, ἦτο τὸ ἀληθὲς μέρος διὰ νὰ τὸ παρατηρήσῃ κανεὶς.

Τότε τὰ τοσοῦτον καθαρὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς προσέλαβον ἀπαισίαν ἐκφρασίαν.

— Τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἐξηκολούθησε, τὸ εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ἔμενον.

Ὁ πρίγκηψ ἐμειδιάσεν ἀσθενῶς· ὑπόπτειε τι, ἀλλ' ἠθέλε νὰ ὠθήσῃ τὴν βαρωνίδα εἰς τὰ τελευταῖα αὐτῆς προχώματα.

— Μὰς εἶπατε, ἐπανέλαθεν ὁ πρίγκηψ, ὅτι παρ' ὀλίγον νὰ λάβετε τὸ χρυσοῦν φύλλον. Καὶ θέλω νὰ σὰς πιστεύσω, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ διόλου πότε τὸ πολῦτιμον αὐτὸ ἀντικείμενον ἐκινδύνευσε νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν κατοχὴν σας.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς· ἐπεθύμει νὰ ἐνοηθῇ ὁμιλοῦσα κεκαλυμμένως, τῇ ἀληθείᾳ δὲ ὑπάρχουσι πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ὁμολογεῖ τις. Ἀλλ' ὁ πρίγκηψ ἀνέμενον, ἀπαθείς δὲ διατελοῦντες οἱ λοιποὶ ἀκραταὶ προσεῖχον ἵνα μὴ ἐκφράσωσιν ἀποδοκιμασίαν ἢ μωμφήν.

— Λυποῦμαι ὅτι δὲν μ' ἐννοεῖ ὁ ἐνδοξότατος, ὑπέλαθεν εἰρωνικῶς ἡ κυρία δὲ Γούγκα, αἰφνης δὲ ἀποτολμήσασα· ἡμῖν μόνῃ μετὰ τοῦ κυρίου Μωροά εἰς τὸν διαδρόμον, εἶπεν, ἐὰν ὁ ἔφερον ἐπ' αὐτοῦ τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἡμῖν ἀπορασιμένη νὰ τὸ λάβω διὰ παντὸς τρόπου... ἐκεῖνος ἦτο ἐκεῖ πλησίον μου... δὲν ὑπόπτειετο... ἡμῖν ὀπλισμένη... μόνῃ! θὰ ἐξηρχόμην τοῦ ὑπογείου, εἰς τὸ ὁποῖον, ἐπειδὴ δὲν τὸν εἶδε κανεὶς εἰσερχόμενον, δὲν θὰ μετέβαινον νὰ τὸν ζητήσουν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀντὶ ἐνὸς σκελετοῦ θὰ ὑπῆρχον δύο!

Καὶ ἔλεγε ταῦτα ἀπλῶς, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ φυσικωτάτου πράγματος. Τοὺς τελευταίους αὐτῆς λόγους διεδέξατο παρατεταμένη σιωπὴ, οἱ δὲ παρεστῶτες δὲν ἐνόουν ὅποια κατεῖχον αὐτοὺς τότε αἰσθήματα, ἠγούον δὲ ἐὰν τὸ τοῦ θαυμασμοῦ ἢ τὸ τῆς φρίκης ἐπεκράτει παρ' αὐτοῖς.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτις τοῖς ἀνήγγελλε ψυχρῶς ὅτι πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς οὐδὲ νὰ δολοφονήσῃ ἀνυπεράσπιστον ἄνθρωπον θὰ ἐδίσταζε, καί, ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο, τῇ ἀληθείᾳ, φοβερὸν πλάσμα, καλῶς δ' ἐπραξεν ἐκλέξαντες αὐτὴν διὰ τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον εἰς ὃ τὴν προώρισαν.

Ὁ πρίγκηψ ἐσκέπτετο, ἐνόμιζε δὲ τις ὅτι καὶ αὐτὸς ἐδίσταζε πρὶν ἢ λάβῃ ἀπόφασιν.

Τὴν σιγὴν ταύτην ἐπωφελήθη ἡ κ. δὲ Γούγκα ὅπως ὑποβάλῃ αἰτήσιν τινα.

— Ἐνδοξότατε, εἶπεν, ἔχω νὰ σας ὑποβάλω μίαν αἴτησιν, μίαν ἀναφορὰν.

— "Ω! βαρωνίς! βαρωνίς! ἀνταπήνησεν ὁ πρίγκηψ, ἐπιχαρίτως μειδιάσας, πεισθῆτε ὅτι ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ, ἀπὸ τοῦδε σας χορηγῶ πᾶν ὅ,τι ζητήσετε.

— Ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐξαρτᾶται ἀφ' ἡμῶν, ἐπανέλαθεν ἡ κ. δὲ Γούγκα. "Ω! ἐνδοξότατε, καὶ δὲν εἴθε τάχα πανίσχυρος;

— "Ω! "Ω! ὑπέλαθε, διαμαρτυρηθεῖσα ἡ Α. Ὑψηλότης, ὑπεράνω ἐμοῦ...

— Ὑπεράνω ὑμῶν;

— Ὑπάρχει ὁ αὐτοκράτωρ!

— Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ.

Ὁ πρίγκηψ ὡς ἄνθρωπος ἀναποφάσιςτος ἐκίνει τὴν κεφαλὴν.

— Τέλος πάντων, ἄς ἴδωμεν τὴν ἀναφορὰν σας.

— "Ὅχι, προτοῦ μοὶ δώσετε τὴν ὑπόσχεσίν σας, ἀνταπήνησεν ἡ κ. δὲ Γούγκα γελῶσα, ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ὁ βαρῶνς Γόρφ θὰ ὠνόμαζε σταθεράν.

— Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ σας ἀρνηθῶ τίποτε, ἀνταπήνησεν ὁ πρίγκηψ, καὶ ἔχετε τὸν λόγον μου.

— Ἐνδοξότατε, ἐπανάλαθεν ἀμέσως ἡ κ. δὲ Γούγκα, σὰς ζητῶ χάριν ὑπὲρ τοῦ Γύτλιβ Θουρνερ, δεσμώτου εἰς τὸ φρούριον τοῦ Σπανιάου.

Ὁ πρίγκηψ ἐγένετο σύνοφρος.

— Ἀλλὰ μήπως ὁ Θουρνερ αὐτὸς δὲν κατεδικάσθη εἰς θάνατον, διότι ἐσήκωσε χεῖρι ;... πρόκειται περὶ στρατιωτικῆς πειθαρχίας !

— ὦ, ἐνδοξότατε, δὲν συζητοῦμεν, ἔχω τὸν λόγον σας, καὶ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸν ἀνοικτὰ ἠμύλογα.

Ὁ πρίγκηψ κατένευσε τὴν κεφαλὴν.

— Καλὰ, τὸ εἶπομεν, ἔχετε τὴν χάριν τοῦ Θουρνερ... Δὲν εἶνε ὁ μνηστήρ τῆς Γερτρούιδης, ἡ ὁποία διαβιβάζει τόσον πιστῶς τὰ τηλεγραφήματά σας ;

— Μάλιστα, ἐνδοξότατε.

— Εἶπατε εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν, ὅτι τόσον καλῶς συνηγορήσατε ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνός της, ὥστε τὸν ἐκερδήσατε.

— Θὰ τῆ εἶπω τὴν καλὴν αὐτὴν εἶδησιν ἀπόψε μάλιστα, ἐνδοξότατε !

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐσιώπησεν ἐπὶ μακρόν.

— Καὶ τί ἀποφασίζετε διὰ τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἐνδοξότατε ;

Ὁ πρίγκηψ ἀνετινάχθη.

— Τί ἀποφασίζω ; . . . μ' ἐρωτᾶτε τί ἀποφασίζω, διότι ἀντὶ πάσης θυσίας πρέπει νὰ λάβωμεν τὸ ἀντικείμενον αὐτό, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν γείνη... Ἐχετε πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας.

— Πολὺ καλὰ, ἐνδοξότατε.

— Ἀκούετε, κύριε ; σὰς προσκαλῶ νὰ παράσχητε ἀποτελεσματικωτάτην τὴν συνδρομὴν σας εἰς τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα.

Πάντες οἱ παρεστῶτες, ἐκτὸς τοῦ συνταγματάρχου Ὁθωνος, προσεκλίναντο.

— Ἐχομεν ἀπόλυτον ἀνάγκην τοῦ χρυσοῦ φύλλου, ἐπανάλαθε καὶ πάλιν ἡ βαρωνίς. καὶ θὰ τὸ λάβω, σὰς τὸ ὑρκίζομαι ! Τὸ θέτω ζήτημα φιλοτιμίας.

— ὦ ! βαρωνίς ! — καὶ ὁ πρίγκηψ ἐμεϊδίασε πονηρῶς — γνωρίζω κάλλιστα ὅτι κατορθοῦτε πάντοτε τὸν σκοπὸν σας... Θὰ εἰδοποιήσω τὸν Ἀγκερλακ νὰ σὰς ἀνοίξῃ ἰδιαιτέρον λογαριασμὸν διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν... Πάρετε μαζὴ σας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σὰς χρειάζονται, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς εἶπω ὅτι πρέπει νὰ ἐνεργήσετε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας περιστάσεως.

Ἡ κ. Γούγκα ὡς γυνὴ βεβαία περὶ ἑαυτῆς ὑπεμεϊδίασεν.

— Ἐνδοξότατε, σὰς ὑπόσχομαι τὸ χρυσοῦ φύλλον πρό...

— Ἀς ὀρίσωμεν τρεῖς μῆνας, εἶπε ζωηρῶς ὁ πρίγκηψ.

— Ἐστῶ τρεῖς μῆνας.

Καὶ ὁ πρίγκηψ συνώδευσε τὰς ἐπομένους λέξεις διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Κύριε, ἡ συνεδρίασις λύεται.

Κύψας δὲ τότε εἰς τὸ οὖς τῆς κ. δὲ Γούγκα :

— Βαρωνίς, προσέθηκεν, ἔχω μίαν θέσιν εἰς τὴν ἄμαξάν μου καὶ σὰς προσκαλῶ.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἀκούσας τοῦτο ἐγένετο κάτωχρος.

— Θεόδωρε, εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῇ ἡ βαρωνίς διερχομένη πλησίον τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ βιενναίου « Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου », θὰ μ' εὔρητε εἰς τὴν ὁδὸν δὲ Προνύ.

Μέρος δευτέρον.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Α'

Ἐν θῦμα.

Γνωρίζετε τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ράγκου ποταμοῦ καὶ τὰς περὶ αὐτὰς γαίας... Σαῖν-Μαλώ, Σαῖν-Σερβάν, Παρραμέ, καὶ τὰς ἐκατέρωθεν τῆς ὄχθης ἀποκρήμνους ἀκτὰς τοῦ Ἁγίου Ἐνογάτου μετὰ τῶν κομφῶν ἐπαύλεων τοῦ Δινάρ, καὶ τῶν γραφικῶν περιπτέρων ; Γνωρίζετε τὴν περισκεπῆ ἐκείνην, εὐκρατον καὶ εὐλογημένην γωνίαν, ἔνθα τὰ πάντα εἰσὶν ἐπαγωγὰ καὶ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν θελκτικὰ καὶ τὸν Ράγκον ποταμὸν ρέοντα ἀναμέσον τερπνῶν καὶ δασυσκίων γηλόφων, ὧν ἡ πρασίνη χλόη τελευτᾷ μέχρι τῶν στυλινῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ ;

Ἐν τῷ φαιδρῷ καὶ χαριέντι ἐκείνῳ τοπίῳ διέσωσα ἀνάμνησιν ἀνεπισκίαστον ἀπὸ παντὸς θλιβεροῦ περιστατικοῦ. Ἐκεῖ, ἐπὶ βραχυτάτῳ χρονικῷ διάστημα, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ προσφιλεστάτων ὄντων διήλθον τὴν σπανιωτάτην τοῦ βίου στιγμὴν, ἣν ἀναμνησκόμεαι ἀδιαλείπτως μετὰ θλιβεροῦ στεναγμοῦ, λέγων κατ' ἑμαυτόν: « Ἐδῶ ὑπῆρξα ποτε εὐτυχής ».

Ἐκεῖ ἐσπέραν τινὰ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1885 ἐξακολουθεῖ τὸ ἡμέτερον ὄραμα.

Ἦτο ἡ ἐβδόμη περίπου ὥρα τῆς ἐσπέρας, φλογερὸς δ' ἥλιος, ὅστις δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπυράκτου τοὺς βράχους, τὴν ἄμμον, ὡς καὶ τὴν πόαν τῶν δασυσκίων γηλόφων, ἐμετρίαζε τὸ θάλπος αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς πνοῆς ἄροσσοῦλου αὔρας, ἠδέως θωπεύουσης ἡδὴ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ αὔρα αὕτη ἐπανῆγεν ἡμέρα τὰς λέμβους, αἵτινες δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἤλιενον εἰς τὰ βαθέα ὕδατα τῆς θαλάσσης, ἐπανήρχοντο δὲ εἰς τὸν λιμένα καὶ εἰς τοὺς ὄρμους, ληξάσης τῆς ἡμερησίας ἐπιπόνου ἐργασίας των, παρόμοιοι πρὸς μεγάλους λάρους καὶ συστέλλουσαι τὰ λευκὰ αὐτῶν πτερὰ.

Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ράγκου ποταμοῦ εἰς ἀπόστασιν τριῶν χιλιαμέτρων ἀπὸ τοῦ Σαῖν Σερβάν, ἡ ἀκτὴ ταπεινοῦται ἀποκρήμνως περιβρεχομένη ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐπὶ ψαμμώδους παραλίας.

Ἐν τῷ μυχῷ ὄρμου στενοῦ καὶ προστατευμένου ἀπὸ τοῦ βορείου ἀνέμου, ὁρᾶται μικρὰ κώμη ἐκ τινῶν μόνον οἰκιῶν ἀποτελουμένη, ὀνομαζομένη δὲ Βρικανταί. Κατέναντι τῆς κώμης ταύτης ὑπάρχει βράχος ἔνθα φύονται ἰσχνὰ σπαρτία καὶ τινες πτερίδες, ἅς τὸ κύμα μεθ' ὅλην τὴν διαταραχὴν αὐτοῦ οὐδέποτε κατορθοῖ νὰ καλύψῃ.

Κατὰ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐλέγομεν ἀνωτέρω, εὐρύωμος καὶ εὐρωστος γυνὴ ἐκάθητο ἐπὶ μεγάλης πέτρας καὶ μετὰ μερίμνης παρετήρει τὸν ὀρίζοντα πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἔφερε τὸ κυανοῦν τῆς κεφαλῆς κάλυμμα τῶν χωρικῶν γυναικῶν τῆς Φουνκί ἐν Φινιστέρη, ἣν δ' ἠλικίας πενήτηντα περίπου ἔτων.

Τὸ πλατὺ καὶ στρογγύλον αὐτῆς πρόσωπον ἦν ἠλιοκαῆς καὶ ἡ βρετανικὴ αὐτῆς μορφή ἐνέφαιεν εἰλικρινεῖαν καὶ ἀγαθότητα, καὶ — ρητέον καὶ τοῦτο — ὀλίγην ἰσχυρογνωμίαν.

Ἡ Ὑθὼν Βλαχικὸν κατόκει μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἀλαῖν μίαν τῶν οἰκιῶν τοῦ χωρίου Βρικανταί.

Τὸ ἀνδρόγυνον δὲν ἦτο εὐστυχές· ὁ σύζυγος ἦν ἀλιεύς τὸ ἐπάγγελμα, ἔχων λέμβον καὶ οἰκτυα, ἡ δὲ Ὑθόνη ἐπορεύετο εἰς τὰς δύο πόλεις Σαῖν Σερβάν καὶ Σαῖν Μαλώ, ἔτι δὲ καὶ μέχρι Δινάρ, πρὸς πώλησιν τῶν ἰχθύων, οὓς ἤγρευεν ὁ σύζυγος αὐτῆς.

Καὶ ναὶ μὲν δὲν ἀπέφερε πολλὰ τὸ ἐπάγγελμα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτε Ὑθόνη καὶ ὁ Ἀλαῖν δὲν ἦσαν τὸ παράπαν ὀκνηροί, μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν πρὸς τὸν λιτὸν αὐτῶν βίον ἀπαιτουμένων, ἠδύνατο καὶ νὰ ἐξοικονομήσωσιν ὀλίγας πιστόλας. Ὡστε τὸ πρόσωπον τῆς χωρικῆς δὲν ἦτο σκυθρωπὸν ὡς ἐκ τῆς ἐνδείας ἢ χρηματικῆς στενοχωρίας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ γυνὴ αὕτη ἐκίνει τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἀποδώξῃ βεβαίως ὀκληρὰν τινα ἰδέαν, ψιθυρίζουσα τὴν σύντομον ταύτην φράσιν, ἣτις ἐν πάσῃ στιγμῇ ἐπανήρχετο εἰς τὰ χεῖλη τῆς :

— Αὐτὸ δὲν πάγει! Αὐτὸ δὲν πάγει!

Ἐπὶ τέλους ὅμως ὁ ὀξυδερκέστατος αὐτῆς ὀφθαλμὸς, ἰσχυρότατος καὶ τοῦ καλλιτέρου τηλεσκοπίου, διέκρινεν ἀδιόρατόν τι σημεῖον ἐν τῷ ὀρίζοντι.

— Ἄ! ὑπέλαθε μετὰ μεγάλης εὐαρεσκείας, νὰ ὁ Ἀλαῖν, ἤργησεν ὅμως.

Ἡ Ὑθόνη ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ πελάγει, ἐν ἀπόσπῳ, ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν λέμβων, τὴν λέμβον τοῦ συζύγου τῆς, τὸν «Κορυθαλό», τὴν ταχυπλοστάτην πασσῶν, ἣτις διέσχίζε τὰ κύματα, ὁμοιάζουσα πρὸς φαλακροκόρακα ἢ πρὸς κόλυμβον.

— Καλὰ, ἐψιθύρισε ἡμιφώνως, ἀφοῦ ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὸ πέλαγος φυσᾷ ὀλίγος ἀέρας καὶ μετὰ μισὴν ὥραν θὰ εἶνε ἐδῶ. Δὲν πειράζει... διότι τέλος πάντων ἀρκεῖ... ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ ὑπάγω ἐκεῖ μόνη, ἢ καλλιτέρα, δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τοῦ εἰπῶ τίποτε!... Τὸ καυμένο τὸ κορίτσι, πόσον ὑποφέρει, κρίμα εἶνε!

Ἐν τούτοις ἡ θάλασσα ὠγκοῦτο ταχέως καὶ ἀπ᾿ εἰσελθούσα εἰς τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ ἀπέδωκε βιαίως τὰ ὕδατα τούτου.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ὑθόνη ἠναγκάσθη νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, διότι τὸ κύμα ἐπληττε τοὺς πόδας αὐτῆς· ὀπισθοχώρησε δὲ ἀκόμη, ὁ δὲ βράχος, ἐφ' οὗ ἐκάθητο πρὸ ὀλίγου, ἦτο τέλειον κεκαλυμμένος ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

Ὁ «Κορυθαλός», ὅστις διεκρίνετο ἤδη εὐκρινῶς, διέβη τὴν πρώτην διώρυγα ἀφείς τὴν πόλιν Σαῖν Μαλώ, ὑπερέβη τὸ ἄστυ καὶ τὴν ἀκρόπολιν καὶ εἶτα τὸν πύργον Σολιδὸρ καὶ χωρὶς νὰ μετριάσῃ τὸν δρόμον του, ἀφοῦ παρέκκλιψε τὸν κόλπον τῶν Ἀσθεστοκαμίνων, ἔφθασεν εἰς τὸ Βριανταί, διὰ τῆς χειρὸς δ' ὁ ἀνὴρ ὅστις ἐκράτει τὸ πηδαλίον, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ εὐρωστός, πεντηκονταετῆς δὲ τὴν ἡλικίαν, ἐχαιρέτισε τὴν οἰκοδέσποιαν, ἣν παρετήρει ἀναμένουσαν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἄμμου· ἀπεκρίθη δὲ ἡ γυνὴ συμπαθητικῶς κινήσασα τὴν κεφαλὴν.

Ὁ «Κορυθαλός» συνέστελλε τὰ ἰστία ἀνγκόπτων τὸν πλοῦν αὐτοῦ, καὶ προσωρμίζετο εἰς μικρὰν λιθίνην ἀποβάθραν.

— Πῆδα ἔξω, Παυλέτο, εἶπεν ὁ κύριος εἰς τὸν ναυτοπαῖδα, ὠδεκαετῆς μεράκιον, μέλαν ὡς ἀσπάλξι, ἔλα, κάμε γρήγορα, δέσε τὰ σχοινιά καὶ πῆγαινε στὴν κυρά.

Ὁ μικρὸς παῖς ἐξετέλει ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἅς ἐλάμβανε διαταγὰς.

— Κυρία Ὑθόνη, ἀνέκραξε, τὴν ἐπετύχαμεν· ἐπιτάξαμε πέντε συάκια καὶ διάφορα ἄλλα ψάρια.

— Καλὰ, καλὰ, Παυλέτε, ἀνταπήντησεν ἡ Ὑθόνη, σὺ κύτταξε τὰ ψάρια, πῆγαινε τὰ ὄλα εἰς τὸ σπῆτι, διότι ἐγὼ θὰ ὁμιλήσω μὲ τὸν κύριόν σου.

Δι' ἀνησυχου βλέμματος ὁ Ἀλαῖν παρετήρησε τὴν σύζυγον αὐτοῦ.

— Τί τρέχει πάλιν; ἠρώτησε συνοφρωθείς.

— Νὰ, τρέχει, εἶπεν ἡ Ὑθόνη κινήσασα τὴν κεφαλὴν, ὅτι ἔφυγε πάλιν· μοῦ ξεγλύστρησεν ἀπὸ τὰ χεῖρα σὰν τὸ χέλι.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, σὲ περιμένω νὰ ἔλθῃς μαζῇ μου, διότι ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ πάγω μόνη.

— Καλὰ, ἀνταπήντησεν ὁ ἀλιεύς.

Καὶ προσέθηκε :

— Παυλέτο, κύτταξε τὰ ψάρια, ἐγὼ πηγαίνω λίγο μὲ τὴν κυρά.

Καὶ πηδήσας εἰς τὴν ξηρὰν ἀφῆκε τὸν Παυλέτον φουρῶντα τὸ πλοῖον μὲ τὴν φροντίδα ν' ἀποβιβάσῃ τοὺς ἰχθύς.

Τοῦ Ἀλαῖν Βλοχίου αἱ τρίχες μόλις ἤρχισαν νὰ ὑπολευκαινῶνται, ἐκτὸς ὅμως τῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἔχασαν ὀλίγον τὴν δύναμιν· τὰ ἔτη οὐδόπως κατέβαλον τὴν ἰσχυρὰν αὐτοῦ κρᾶσιν.

Τὸ πλατὺ αὐτοῦ πρόσωπον περιεβάλλετο ὑπὸ πλουσίου πώγωνος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔλαμπον ζωηρῶς. Ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἀνὴρ θὰ ἠγάπα καὶ θὰ ἐμίσει πάσῃ δυνάμει καὶ δι' ὅλης τῆς καρδίας. Ὅτε προὔφωρσεν ὀλίγον ἐπὶ τῆς ἄμμου ἔχων εἰς τὸ πλευρὸν τὴν Ὑθόνην, καὶ ὅτε καὶ οἱ δύο εὐρέθησαν μακρὰν ὀλίγον τοῦ Παυλέτου,

— Ποῦ ὑπῆγε; ἠρώτησε τὴν σύζυγον του ὁ ἀλιεύς.

— Ὡ! δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ρωτήσῃς, ἀνταπήντησεν ἡ Ὑθόνη, ποῦ θὰ ὑπῆγε; πάλιν εἰς τὸ ἴδιον μέρος...

— Καλὰ λέγεις, γυναῖκα, ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ, εἶνε κάμποσος δρόμος καὶ διὰ νὰ πάγῃ κανεὶς ἕως ἐκεῖ... καὶ ἔπειτα ἐγὼ πεινῶ.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Ἀλαῖν, ἐγὼ ἄμα πρόκειται δι' αὐτὴν, δὲν συλλογίζομαι διόλου τὴν πεινὰ μου.

— Ὡ! Ἐγὼ συλλογίζομαι περισσότερον τὸν δρόμον... ξεῦρεις, γυναῖκα, εἶνε μιάμισυ ὥρα καὶ ἄλλη τόση διὰ νὰ γυρίσῃς... καὶ...

Ἡ Ὑθόνη δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του δι-ακόψασα αὐτόν.

— Αἱ! βέβαια, καὶ βέβαια δὲν θὰ πᾶμε μὲ τὰ πόδια, περνοῦμεν ἀπ' τοῦ Κιφινέκ καὶ μᾶς δανεῖζει τὸ ἀμάξι του.

— Καλὰ λές, γυναῖκα.

Ὁ Κιφινέκ ἦν γερόντιον καταβεβλημένον, τὸ ὅποιον ἐκράτει ἐν παληοισιπωλείῳ ὅπου ἐπώλει ρακὴν, ἄλλα τινὰ ποτὰ καὶ ὑγρὸν τι φάρμακον κατάλληλον εἰς θεραπείαν πληγῶν καὶ τραυμάτων ἄνω τῆς θύρας τοῦ οἰσιπωλείου τούτου, κλάδος πύξου καὶ τρία μῆλα δεδεμένα εἰς μικρὸν ραβδίον ἐρησιμειον ὡς τὸ σύμβολον αὐτοῦ, ὁ Κιφινέκ ὅμως ἐθεωρεῖτο ὅτι εἶχε τὸ «δικό του», καὶ τῇ ἀληθείᾳ, τὰς οἰκονομίας του συν-εσώρευε κρύπτων εἰς ἀχυρόστρωμα καὶ εἰς δύο μαλλίνας περικνημίδας.

Εἶχεν ὁ Κιφινέκ ὑποχρεώσεις εἰς τὸ ἀνδρόγυνον Βλοχίου

καὶ δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸν παρακαλέσουν διὰ νὰ δανείσῃ τὴν ἄμαξάν του.

Ἡ ἄμαξα αὕτη συνέκειτο ἐκ κιβωτίου σάπωνος τρόπον τινὰ προσηλωμένου ἐπὶ σιδηρᾶς ράβδου, ἐφ' ἧς ἐνηρμόζοντο οἱ τροχοί, ἐντὸς δὲ τοῦ κιβωτίου ἐκείνου ἐκάθητό τις κισθάνομενος κατὰ τὸν δρόμον τὰ πλευρὰ αὐτοῦ παραλυόμενα ὑπὸ τοῦ τιναγμοῦ.

Ὅτε ὁ γέρον Κιφινὲκ ἔζευξε τὸν ἵππον εἰς τὴν ἄμαξαν, ὁ Ἄλαιν ἐπέβη αὐτῆς μετὰ τῆς συζύγου του καὶ ἐμαστίγωνεν ἰσχυρῶς τὸν ἵππον, ὅστις ἐλάκτισε δις ἐκ τοῦ πόνου καὶ εἶτα ἤρχισε νὰ τρέχῃ δρομαίως.

— Πιάσε καλὰ, Ὑθόνη, τῆ εἶπεν ὁ Ἄλαιν, κρεμαζμένος ἀπὸ τῶν ἠνίων, βάστα καλὰ καὶ πρόσσεχε.

Ἡ ἄμαξα ἐφέρετο δρομαίως ἐν μέσῳ κωνιορτοῦ, ὁ δὲ Ἄλαιν καὶ ἡ Ὑθόνη ἐταράσσοντο ὡς πικραλίδες ἐν κανίστρῳ.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἡ ἄμαξα ἐπροξένει μέγαν κρότον, οὕτως ὥστε οἱ διαβάται προεφυλάττοντο παραμερίζοντες.

Ἡ ὁρμὴ τοῦ ἵππου ἦτο μεγίστη. ὦ! ἡ μία καὶ ἡμίσεια ὥρα διηνήθη ταχέως. Ὁ ἵππος δὲν ἐνόει νὰ σταματήσῃ, ἀλλ' οὐδὲ ν' ἀναπνεύσῃ· μόλις δὲ ἐμετρίασεν ἐπ' ἐλάχιστον τὸ βῆμα κατὰ τὴν ἀνωφέρειαν τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, ἐπανέλαβεν ὅμως τὴν ὁρμὴν του, ἀφοῦ ἄπαξ ἀνῆλθε τὴν κλιτύν.

Ἡ ἄμαξα ἐφθασεν εἰς Ροῦ, εὐθὺς δ' ἐπήδησεν ἀπ' αὐτῆς ὁ Ἄλαιν, ἐνῶ ἡ Ὑθόνη, ὅσον καὶ ἂν ἦτο εὐστροφος, ἐθράδυνεν ὀλίγον, παθοῦσα μεγάλως ἐκ τῆς σφοδρᾶς κινήσεως καὶ διαταραχῆς.

Ὁ ἄλιεὺς ἔδωσε τὸν ἵππον, ὅστις μόλις εἶχεν ἰδῶσει, πρὸ πεινιχοῦ οἰνοπωλείου, ὅπως ὁμοίου πρὸς τὸ τοῦ Κιφινέκ, καὶ τὸ ἀνδρόγυνον δι' ἀτραποῦ ἀποτόμου διηυθύνθη πρὸς τὴν κλιτύν.

Ἐπήρχετο ἡ νύξ, νύξ ἀστεροφεγγῆς καὶ σεληνιαία, εἶχον δὲ ὁ Ἄλαιν καὶ ἡ Ὑθόνη πρὸ αὐτῶν δεξιᾶ μὲν τὴν ἄκρην τῆς Βάρδης προεκτεινομένην εἰς τὴν θάλασσαν, δίκην ἐμβόλου πολεμικοῦ πλοίου, ὀλίγον κατωτέρω τὸ ὁμώνυμον φρεῦριον, ὅπερ ὑψοῦτο ἐν μέσῳ τῶν βράχων καὶ οὐ οἱ φανοὶ ἦσαν ἀνημμένοι καὶ ἐν ἀπόπτῳ τὸν δύνοντα ἥλιον ἀναμέσον χρυσιζόντων νεφῶν.

Τὸ κύμα συνετρίβετο ἡρέμα ἐπὶ τῶν ἐξοχῶν τῶν βράχων, ἡ δὲ ἐπιστροφή αὐτοῦ, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἐλαφρὰ, παρήγεν ὑπόκωπον καὶ μονότονον θόρυβον.

Ἐν ἀποτόμῳ τινὶ ἄκρᾳ ὁ Ἄλαιν καὶ ἡ Ὑθόνη εἶδον μετ' οὐ πολὺ μέλαιναν μορφήν, μόλις διακρινομένην ἐν τῇ μεμακρυσμένη σκοτίᾳ.

Ἡ Ὑθόνη ἔστη.

— Ὅταν σ' ἔλεγα ἐγώ, ἐψιθύρισεν... ἐκείνη εἶνε ἡ Μαγδαληνή.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἤξεύρα, ἀνταπήντησεν ὁ Ἄλαιν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ.

Ἐπειδὴ καθ' ὅλην τὴν πορείαν ἀνὴρ καὶ γυνὴ οὐδένα ἀντήλλαξαν λόγον, ἡσθάνοντο τὴν ἀνάγκην ν' ἀνακοινώσωσιν ἀλλήλοις τὰς ἐντυπώσεις αὐτῶν.

Τὸ πλάσμα, ὅπερ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ βράχου, ὃν ἐπληττεν ὑποκάτω ἡ θάλασσα ἐν ἐλαφρῷ κυματισμῷ, ἦτο καταβεβλημένον. Παρετήρει ὕλον ἐν τὰ κυανὰ κύματα τῆς θαλάσσης κεκυφός, ἀκίνητον, προσηλωμένον ἐν ἄκρᾳ προσοχῆ καὶ ὅπως ἀδιαφροῦν πρὸς τὰ περὶ αὐτὸ συμβαίνοντα ἡρέμα

δὲ καὶ μετὰ λελογισμένης βραδύτητος ἡ Ὑθόνη καὶ ὁ Ἄλαιν ἐφθασαν μέχρις ἀποστάσεως μέτρων τινῶν ἀπ' αὐτοῦ.

— Ἐλα λοιπόν, εἶπεν ἡ Βλαχίκου τῷ συζυγῷ τῆς, ἠμίλησέ τῆς, ἀλλὰ γλυκὰ, γλυκὰ, δὲν πρέπει νὰ τὴν κάμῃς νὰ κλαύσῃ.

Ὁ ἄλιεὺς ὑπήκουσε καὶ μετ' ἀπεριόριστου γλυκύτητος ἦν δὲν ἀνέμενε τις παρὰ τοιοῦτου ἀνθρώπου :

— Δεσποινὶς Μαγδαληνή! δεσποινὶς Μαγδαληνή, τῆ εἶπε. θὰ κρῶσεται...

Ἐκείνη, ἦν ἐκάλει τοιοῦτοτρόπως, ἔμενον ὅπως ἀτάραχος, εἶτα δὲ ἐγείρασα βαθμηδὸν τὴν κεφαλὴν, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ἡρέμου καὶ παλλούσης :

— Σὺν νὰ λέγῃς καλὰ, καλέ μου Ἄλαιν... Ναί, νομίζω ὅτι βραδύζει.

Τότε ἠγέρθη καὶ τοὺς δακτύλους ἐπὶ τοῦ στόματος θέσασα, ἀπέστειλε φίλημα διὰ τοῦ διαστήματος.

— Κοιμοῦ! πολυαγάπητέ μου, ἐψιθύρισε, κοιμοῦ!... ἡ Μαγδαληνὴ δὲν μετεβλήθη διόλου.

.....

Λυπηροτάτη ἦν ἡ ἱστορία τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ κύριος Βεγκλέρ, ὁ πατὴρ αὐτῆς, ἦτο ἀρχιμηχανικός τοῦ ναυτικοῦ, διατελὼν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ λιμένος τοῦ Λοριαν, ἡ δὲ Μαγδαληνὴ μονογενὴς θυγατὴρ του.

Ἦν πολυζήτητος κληρονόμος ἡ νεάνις, ὡς κάτοχος μεγάλης περιουσίας, ἐκείνη ὅμως ἄφινε νὰ φέρωνται περὶ αὐτὴν οἱ προικεθῆραι, χωρὶς ποσῶς νὰ προσέχη.

Ἀπὸ πολλοῦ, ἐκ μακροτάτου, ἐφ' ὅσον ἐνεθυμείτο, ἠγάπα, ἐκείνος δὲ, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν, ἦτο τῶν παιδικῶν τῆς χρόνων σύντροφος, Ἐρρίκος δὲ Ζερμῶν καλούμενος, καὶ πρεσβύτερος ὢν αὐτῆς κατὰ ἕξ ἢ ὀκτὼ ἔτη.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἀποθανὼν αἰφνης ἐξ ἀποπληξίας, ἦν φίλος τοῦ κυρίου Βεγκλέρ, Μκθητῆς γενόμενος τοῦ γυμνασίου τῆς Λοριαν ὁ Ἐρρίκος δὲ Ζερμῶν, παρρηκευάζετο διὰ τὴν ναυτικὴν σχολὴν.

Φυσικῶς κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὁ κ. Βεγκλέρ ἐγένετο κηδεμὼν αὐτοῦ, καθ' ἐκάστην δὲ ἡμέραν ἐξοδου ἐβόλεπε τὴν Μαγδαληνὴν καὶ ἀσυναίσθητως τὸν ἔρωτα τῶν καρδιῶν τῶν οὗο τούτων νέων ἀντικατέστησεν ἀδελφικὴ φιλία.

Ὅτε κατὰ τὴν ἐπάνοδον μακρνοῦ πλοῦ, ἐπὶ τρία ἐιακρέσαντος ἔτη, ὁ Ἐρρίκος ἀνεῦρε τὴν Μαγδαληνὴν, ἐκ τοῦ πρώτου τῆς νεανίδος βλέμματος ἔμαθεν ὅτι ἠγαπᾶτο διὰ τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, ὃν τόσον ἐπόθησε καὶ τόσον ὠνειροπόλησεν, ὅτε κατὰ τὰς μακρὰς νυκτερινὰς φυλάκας ὁ νοῦς του ἐφέρετο πρὸς τὴν κόρην ἣν ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς γῆς τῆς Γαλλίας.

Ὁ κ. Βεγκλέρ ἐξέφρασε στερεὰν θέλησιν· ἐπειδὴ ἐθεώρει τὴν θυγατέρα του, ὡς καὶ τὸν Ἐρρίκον ἄλλως, πολὺ νέαν, ἀπῆται νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος μόνον μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ νεαροῦ ναυτικοῦ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποπλοίαρχου. Ὁ θάνατος ὅμως ἀφήρησεν ἐξαίφνης τὸν κύριον Βεγκλέρ, ὡς καὶ τὸν φίλον αὐτοῦ κ. δὲ Ζερμῶν, καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἀπέμεινε μόνη ἐν τῷ κόσμῳ.

Καὶ καὶ μὲν εἶχεν αὕτη ἐν Παρισίοις γηραιὰν θεῖαν, πρεσβυτέραν τοῦ κ. Βεγκλέρ ἀδελφῆν, ἀλλ' ἀφοῦ μετέβη παρ' αὐτῆς, ἦν οὐδέποτε μέχρι τότε εἶχεν ἰδεῖ, ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ. Ἡ κ. Ἀγγελικὴ Βεγκλέρ οὐδόπως ἐδικαιολόγει τὸ ὄνομα τῆς γερωντοκόριτσον ἐν πάσῃ τῇ ἐυσαρῆστῳ ἐκδοχῇ τῆς

λέξεως, φιλόργυρος καὶ δύστροπος, ἐδεξιώθη κάκιστα τὴν ὀρφανὴν ἀναγκασθεῖσαν νὰ τῇ ζητήσῃ φιλοξενίαν· ἐπειδὴ δὲ ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο δραστήριος κόρη, ἀνίκανος νὰ ὑποστῇ ἐπὶ πλέον τὴν βάσανον, εἰς ἣν ὑπέβαλεν αὐτὴν ἡ γηραιὰ θεῖα αὐτῆς, τὴν ἐγκατέλιπε καὶ ἐγκατέστη μόνη ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ μεγάρῳ, ὅπερ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χρημάτων ἡγόρασεν ἐν τοῖς περίξ τοῦ παρθεῖσου τοῦ Μονσῶ, ἐκείνη δὲ ἄφατον αἰσθανθεῖσα ἀνακούρισιν ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεως ταύτης, διὰ τὸν τύπον μόνον κατεκράχυσε κατὰ τῆς ἀχριστίας. Σφάλλομεν ὅμως λέγοντες μόνη, διότι ἡ Μαγδαληνὴ προσεκόλλησε παρ' ἐαυτῆς τὴν τροφὸν αὐτῆς Ὑθόνην Βλοχίκου κατοικοῦσαν μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ἀλαῖν ὅπως ἐγγὺς τοῦ Σαιν-Μαλώ ἐν Βριανταί.

Καὶ ἐδυστρόπησε μὲν ὀλίγον ὁ Ἀλαῖν μὴ ἐπιθυμῶν ν' ἀποχωρισθῇ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἀλλὰ τῆς Μαγδαληνῆς ἐπιμεινάσσης, ἡ Ὑθόνη χωρὶς νὰ διστάσῃ πλέον ἔφθασε κατ' εὐθεῖαν εἰς Παρισίους μὲ τὸ μικρὸν αὐτῆς δέμα.

Ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ δὲν ἐψεύδετο διόλου, καθ' ὅσον εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἐπέσκηψεν ἕτερον δυστύχημα ἐν τῷ ἔρωτι τοῦ Ἑρρίκου δὲ Ζερμῶν διέκρινε σπουδαίαν ἀλλοίωσιν. Αἱ ἐπισκέψεις τοῦ νέου ἀπέβαινον ἀρχαῖα, αὐτὸς δ' ἐγένετο ψυχρὸς καὶ ἦν ἀφηρημένος, ὁσάκις εὕρισκετο πλησίον τῆς μνηστῆς του· ἦτο δὲ βεβαία ἡ νεῖκισ ὅτι μυστήριον τι ὑπεκρύπτετο ἐν αὐτοῖς. Ποῖον ὅμως; γυνὴ τις ἄρα γαί!...

Ὁ Ἑρρίκος ἀπεσπάσθη ἀπὸ τινῶν μηνῶν ἀπὸ τοῦ γραφείου τῶν χαρτῶν καὶ σχεδὶαγραφημάτων, διορισθεὶς ὑποπλοίαρχος καὶ ἀπετέλει μέρος τῆς ἐπιτροπῆς εἰς ἣν ἀνετίθη ἡ νέα ἄμυνα τῆς γραμμῆς.

Καθ' ὅσον ἡ Μαγδαληνὴ ἐσκέπτετο, κατὰ τοσοῦτον ἐπέθετο ὅτι μετὰ τοῦ Ἑρρίκου καὶ αὐτῆς παρενεβάλλετο τότε μία γυμνή...

Ἔτερος ἔρωτος, ἕτερον ἐρωτικὸν πάθος.

Καὶ φοβερὰ ζήλοτυπία ἐσπάραττε τὴν καρδίαν αὐτῆς.

Ἡθέλησε τότε νὰ μάθῃ, ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀτυχίας τῆς καὶ μόνη, κεκρυμμένη ἐν ὀχλήματι, ἐπορεύθη νὰ κατασκοπεύσῃ τὸν Ἑρρίκον δὲ Ζερμῶν, ὀλίγον μακρὰν τῆς θύρας του.

Συνήθως ἡ τύχη βυθίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν λύπην ὅταν ἀπειλῇ αὐτὸν δυστύχημα τι.

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἀνέμεινε ἐπὶ πολὺ. Μικρὰ ἄμαρξα ἐστάθμευε πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἀπίστου ἐραστοῦ, ἡ δὲ Μαγδαληνὴ ἐνόησε ὅτι γυνὴ τις, ἡ ἀντεράστρια, ἐκείνη ἣτις ἔκλεψε τὴν καρδίαν τοῦ Ἑρρίκου, εὕρισκετο ἐν τῇ ἀμαξίᾳ.

Ὁ κύριος δὲ Ζερμῶν ἐξεληθὼν ἐσπευσμένως τῆς οἰκίας ἦν κατῳκεί διητυθῆναι πρὸς τὴν ἀμαξίαν· ἡ θυρὶς ἠνοιχθή, ἐπέβη τότε ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ ἀμαξία ἀπῆλθεν ἐν ταχύτητι μεγάλη, διελευσάσα πρὸ τοῦ ὀχλήματος, ἐνθα ἡ Μαγδαληνὴ, ὠρᾶ καὶ ἐννεός, περιέμενε τὴν ζῶσαν ἀπόδειξιν τῆς ἐπιτορίας.

Ὁ Ἑρρίκος εἶδε τὸ ἠλλοιωμένον αὐτῆς πρόσωπον διὰ τῆς θυρίδος καὶ ἀπεσῆθη, λίαν βραδέως ὅμως, διότι ἐκείνη τὸν εἶδεν ἡ δυστυχὴς κρατοῦντα ἐν ταῖς ἀγκάλαις νεκρὰν κομψὴν καὶ ὠραιότατην γυναῖκα.

Τῇ αὐτῇ ἐσπέρα ὁ κύριος δὲ Ζερμῶν ἔλαβε λακωνικὴν ἐπιστολήν τῆς Μαγδαληνῆς, ἣτις τῷ ἀπέδιδε τὸν λόγον του.

Ἡ Ὑθόνη Βλοχίκου ἔφθασεν ἀκριβῶς εἰς Παρισίους, ὅπως ἀπομαξῆ τὰ δάκρυα τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆς θυγατρὸς.

Ἐν δυσὶ λέξεσι θὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἀγάπην ταύτην, ὡς

καὶ τίνι τρόπῳ ἡ Ὑθόνη ἐγένετο ἡ τροφὸς τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ Ἀλαῖν ὑπρέτησεν ἐν Λοριάν, ἐνθα ἐνυμφεύθη, ἡ δὲ Ὑθόνη, καθ' ὃν χρόνον ἐμελλε ν' ἀπέλθῃ εἰς Παρισίους, ἀπώλεσεν ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ κοράσιον. Ὁ κύριος Βεγκλέρ ἔμαθε τὸ δυστύχημα, ὅπερ ἐπληξε τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα, καὶ ἐπὶ πέντε ἔτη καθ' ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν διήρκεσεν ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ἀλαῖν, ἡ Ὑθόνη ποριεποιήθη τὴν μικρὰν Μαγδαληνὴν.

Κατὰ πᾶν ἔτος ἡ τροφὸς μετέβαινε εἰς Λοριάν, ἵνα ἴδῃ τὴν προσφιλεῖ αὐτῆς κόρην καὶ παραμείνῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Βεγκλέρ ἐπὶ ἓνα ἢ δύο μῆνας. Ὅθεν ἐλάτρευε τὴν Μαγδαληνὴν.

— Εἶσαι δυστυχὴς, κόρη μου, τῇ εἶπε κατὰ τὴν εἰς Παρισίους ἀφιξίν τῆς, ὅτε εἶδεν ἠλλοιωμένον ὑπὸ τῆς θλίψεως τὸ ὄραϊον ἐκεῖνο πρόσωπον. Εἶσαι δυστυχὴς! καὶ μένω πλησίον σου, ὅσον δὲ δι' ἐκεῖνον τὸν ἄθλιον, ὁ ὅποιος ἀπὸ μωρίας καὶ τυφλότητος δὲν λατρεῖται ἓνα ἀδάμαντα ὡς σύ, δὲν θὰ καλοπεράσῃ.

Ἡ Ὑθόνη δὲν ἐπίστευεν ὅτι θὰ ὠμίλει τόσον καλῶς.

Ὁ κύριος δὲ Ζερμῶν δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἀποχαιρετισμὸν τῆς Μαγδαληνῆς· παρῆλθον τρεῖς μῆνες, χωρὶς ἡ δεσποινὴς Βεγκλέρ ν' ἀκούσῃ τι περὶ τοῦ ἐπιόρκου· εἶτα δὲ ἔμαθεν ἐξ αἰφνης φοβερὰν εἶδησιν· αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τὸν θάνατον τοῦ Ἑρρίκου Ζερμῶν.

Ὁ θάνατος οὗτος περιεβάλλετο ὑπὸ μυστηριωδῶν περιστατικῶν· ὁ νέος ἀξιωματικὸς, ὢν μέλος τῆς πρὸς ἄμυνα τῶν παραλλίων ἐπιτροπῆς, ἐπνίγη οὐ μακρὰν τοῦ Σαιν-Μαλώ πλησίον τοῦ φρουρίου τοῦ Βάρδου, ἐνθα μετέβη διὰ λόγους ὑπηρεσίας.

Τὴν εἶδησιν ταύτην ἀνήγγειλεν ἀποτόμως τῇ δεσποινίδι Βεγκλέρ ἐφημερὶς τις. Καὶ ἐν πρώτοις μὲν δὲν ἠθέλησε νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτήν.

— Δὲν εἶνε ἀληθὴς, ἐπανέλαβε, διότι ἐκεῖνος, ὡς τὴν καλλιτέραν σωματικὴν ἀσκήσιν εἶχε τὸ κολύμβημα... Ἀδύνατον νὰ ἐπνίγη πλησίον τῆς παραλλίας, δὲν τὸ πιστεύω.

Φεῦ! ἦτο ἀληθέστατον ὅμως.

Τῇ δ' ἐπιούσῃ τὸ ταχυδρομεῖον ἐκόμισεν ἐνσφράγιστον ἐπιστολήν τῇ δεσποινίδι Βεγκλέρ, φέρουσαν τὴν σφραγίδα τοῦ κ. Ζερμῶν, ἣν ἐγνώριζε κάλλιστα.

— Δὲν σ' ἔλεγον ἐγώ, Ὑθόνη, ὅτι δὲν ἀπέθανε!

Καὶ μετὰ πυρετώδους χειρὸς διέορθε τὸ περιεκλυμμά καὶ ἡμιφώνως ἐνώπιον τῆς Ὑθόνης ἀνέγνω τὰς πρώτας λέξεις: «Πολυαγάπητέ μοι Μαγδαληνὴ! συγχώρησέ με! ὅταν θ' ἀναγινώσκῃς τὰς γραμμὰς ταύτας, δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον εἰς τὴν ζῶν!»

Δὲν ἀπετελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν ἡ ταλαίπωρος! ἀφῆκε παρατεταμένην κραυγὴν καὶ πληξάσα τὸν ἀέρα διὰ τῶν χειρῶν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ θαπέδου.

Ἡ Ὑθόνη ὀρμουσα ἀνήγειρε τὴν ἀτυχῆ κόρην.

Ἡ δεσποινὴς Μαγδαληνὴ ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἐκυμάινετο ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζῶν καὶ τανάπαλιν, ἐν μέσῳ σπασμῶν ἐγκεφαλικῶν πυρετοῦ, εἶτα δὲ ἡμέραν τινα, ἀποσοθηθέντος παντὸς κινδύνου ἀνεκτήσατο τὸ λογικὸν ἢ τοῦλάχιστον μέρος αὐτοῦ.

— Ἐλαβον ἐπιστολήν ἀπὸ τὸν Ἑρρίκον.

Τούτους τοὺς λόγους εἶπε τῇ τροφῇ αὐτῆς.

— Δός μου την, προσέθηκεν αὕτη.

Ἡ Βλοχίκου ἐσφιγξέ τὴν ἐπιστολήν, ἀποφεύγουσα νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, ὡς τῇ ὑπηγόρευον τοῦτο ἡ ἔμφυτος αὐτῆς διάκρισις καὶ τιμιότης, ἐδίσταζεν ὅμως ἐκ φόβου μὴ ἡ ἀνάγκωσις τῆς κατηραμένης ἐκείνης ἐπιστολῆς ρίψῃ καὶ πάλιν τὴν Μαγδαληνὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θανάτου.

— Δός μου την, εἶπεν ἐπιμόνωσ ἡ νεάνις, δός μου την, τὴν θέλω τὴν ἐπιστολήν αὐτήν.

Τότε δὲ ἡρέμα, λίαν ἡρέμα, χωρὶς νὰ στεναῖξῃ καὶ χωρὶς ἐν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νὰ ρεύσῃ δάκρυ ἀνέγνω τὸν ὕστατον τοῦτον χαιρετισμὸν.

Ἡ Ὑβόνη, ἣτις ἐπετῆρει αὐτὴν μακρόθεν, τὴν ἤκουσε μόνον νὰ ψιθυρίσῃ ἐπανειλημμένως :

— "Ω! τὴν αἰσχράν!

Εἶτα, ἐπαναληφθέντος τοῦ παραληρήματος, ἡ Μαγδαληνὴ ἠθέλησε ν' ἀποθάνῃ ριπτομένη ἀπὸ τοῦ παραθύρου. Τὴν ἐκάλει ὁ Ἑρρίκος ... καὶ ἤθελε νὰ δράμῃ πρὸς σωτηρίαν του.

Ἐπὶ τέλους, ἡ ἀνάρρωσις ἐπῆλθε· ἡ σωματικὴ ὅμως ἀνάρρωσις, διότι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ διετέλουν ἀσθενῆ.

Οὐχὶ διότι ἦτο τέλειον παράφρων, ὦ! ὄχι! καθ' ὅσον πᾶσαι αἱ πράξεις τοῦ συνήθους βίου καὶ αἱ ὁμιλίαι δὲν ἐλησημονήθησαν ὑπ' αὐτῆς, ἀλλὰ πᾶσα μακρὰ συνομιλία τῇ ἦτο ἀπηγορευμένη.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ καὶ ν' ἀποκρίνηται, φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἵνα δηλώσῃ ὅτι ἠσθάνετο κόπωσην καὶ πόνον. Ἐν τούτοις ἡ διαύγεια καὶ ἡ ὀρθὴ κρίσις ἐξεδολοῦντο πολλάκις, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου ἐκάθητο κεκυφύα, κατεχουμένη ὑπὸ μονομανίας καὶ ἡρεμος ἐν ταῖς ὁδύναϊς αὐτῆς.

Βαθυμῶδὸν ἀνεκτῆσατο τὰς δυνάμεις, τότε δὲ ὅτε ἠδυνήθη νὰ περιπατήσῃ,

— Περαιμᾶνα, τῇ εἶπε, θὰ ἀναχωρήσωμεν αὔριον εἰς Σαῖν Μαλώ;

Ἡ Ὑβόνη ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Εἰς τὸ Βριανταί, ἐξηκολούθει, ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω τοῦ λοιποῦ μαζί σου εἰς Βριανταί.

— Ἀγαπητῇ μου κόρη, δὲν εἶσαι διόλου καλὰ, ἀνταπήνητησεν ἡ Ὑβόνη.

— Θὰ εἶμαι πολὺ καλὰ, εἰς τὴν οἰκίαν σου θὰ μοῦ ἐτοιμάσῃς ἐν δωμάτιον καὶ θὰ ζήσω τοῦ λοιποῦ μαζί σου καὶ τοῦ Ἀλαίν.

Καὶ πάλιν ἠθέλησεν ἡ Βλοχίκου νὰ προβάλλῃ ἐνστάσεις τινάς.

— Μὲ λυπεῖς, τῇ εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ θέσασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος.

Τὸ μικρὸν μέγαρον ἐκλείσθη καὶ ἀμφότεραι διηθύνθησαν εἰς Βριανταί ὅπως εὖρωσι τὸν Ἀλαίν.

Δὲν ἀπητήθησαν μεγала ἐξόδα πρὸς ἐτοιμασίαν ἐνὸς τῶν δωματίων τῆς οἰκίας Βλοχίκου. Ἐπειτα ἤρχισε διὰ τὰ τρία ταῦτα ὄντα ζωὴ ὅλως μονότονος καὶ μελαγχολικὴ, ἡμέραν δὲ τινα ἡ Μαγδαληνὴ ἐγένετο ἀφανὴς καὶ ἡ Ὑβόνη τότε παρ' ὀλίγον νὰ παραφρονήσῃ. Προέβη εἰς ἀναζητήσεις περιερχομένη τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ περίξ χωρία, ἐν δὲ Βουρελαί ἀνεῦρε τὰ ἔγγη αὐτῆς, διότι ἐκεῖ τῇ εἶπον ὅτι εἶδον διελθούσαν τὴν δεσποινίδα.

Αἰφνίδιος ἰδέα ἐφότισε τότε τὸν νοῦν τῆς Ὑβόνης.

— Πηγαίνει εἰς τὸν Βάρδον, ἀνέκραξε, πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐχάθη ἐκεῖνος.

Ἡ Βλοχίκου δὲν ἠπατάτο, διότι εὖρε τὴν Μαγδαληνὴν καθημένην ἐπὶ τῶν βράχων κάτωθεν τῆς γεφυράς τοῦ Βάρδου, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλοῦσα πρὸς τὸ πέλαγος.

Ἐκεῖ πράγματι ἐπνίγη ὁ Ἑρρίκος δὲ Ζερμών μετέβη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἵνα λουσθῇ καὶ ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ πρὸς τὸ πέλαγος καὶ μετὰ μικρὸν δὲν ἀνεφάνη πλέον. Ἐκτοτε πηλάκις ἡ Μαγδαληνὴ κατώρθωσε νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν ἐπιτηροῦσαν αὐτὴν Ὑβόνην καὶ ἐκάστοτε μετέβαινε κάτωθεν τοῦ φρουρίου τοῦ Βάρδου.

Ἡ Βλοχίκου δὲν ἠδύνατο νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς ἡ Μαγδαληνὴ νὰ μὴ κατωρθώσῃ νὰ διαφύγῃ· τότε δὲ ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ εἰς ἀναζήτησίν τῆς, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐπανήρχετο.

Τινὲς τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Βριανταί καὶ τῶν γειτονικῶν χωρίων συναντῶντες ἐκάστοτε τὸν Ἀλαίν καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἐν μέσῳ τῶν ὁδῶν συνεβούλευσαν αὐτοῖς νὰ ἐγκλείσωσι τὴν δεσποινίδα εἰς φρενοκομεῖον, ἐξ ἀναγκητέσεως, ἀλλ' ἡ μὲν Ὑβόνη ἐγένετο κατέρυθρος ὑπὸ ἀναγκητέσεως καὶ ὀργῆς, ὁ δὲ Ἀλαίν εἶπεν ἀπλῶς πρὸς αὐτοὺς :

— Νὰ προσέξετε νὰ μὴ τὸ ξαναπῆτε αὐτό, διότι σὰς σπάνω τὰ κόκκαλα!

Καὶ τῇ ἀληθεία, θὰ ἐπραττεν οὕτω.

Καὶ ἔπειτα ἡ Ὑβόνη συνείθισε κατ' ἀνάγκην νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ Ἀλαίν· καὶ οὗτος μὲν ὁμίλει εἰς τὴν δυστυχῆ Μαγδαληνὴν μετὰ σταθερότητος ἄμα καὶ γλυκύτητος, ἐνῶ ἡ Ὑβόνη δὲν ἐγνώριζεν ἄλλο τι εἰμὴ νὰ κλαίῃ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς. Εὐτυχῶς εἶχον γείτονα τὸν γέροντα Κιρινέα ὅστις ἐδάνεισε τὸν ἵππον, ὅστις διήνηεν εἰς τέσσαρα λεπτά ἀπόστασιν χιλιαμέτρου, ἐντὸς δὲ ὥρας μετέφερον τὴν δεσποινίδα· ἡ ἐπιστροφή δ' ἄλλως ἦτο ταχύτερα, διότι ὁ ἵππος ἤθελε νὰ ἐπανέλθῃ.

Ἡ Ὑβόνη ἐπλησίασε καὶ ἡρέμα ἔρριπτε περίξ τοῦ θαιμοῦ καὶ τῆς κεφαλῆς τῆς κόρης τῆς πέπλον, ἐνῶ ὁ Ἀλαίν ἤγειρε τὴν Μαγδαληνὴν καὶ ἔθετεν αὐτὴν ἐντὸς τῆς ἀμάξης. Ἡ νεάνις ἦν ὡς παιδίον μηδὲν λέγουσα καὶ μηδαμῶς ἐναντιουμένη. Ὁ ἵππος ἀνεχώρει ὀρμαίως.

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ, νύξ σελινοφεγγῆς καὶ ἀστερόεσσα, ὁ δὲ ἵππος ἐξηκολούθει τὸν δρόμον τοῦ ἐκτινάσσων ὀπίσθεν αὐτοῦ νέφος κονιορτοῦ.

Ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Βουρελαί ἐπλησίαζον ἤδη εἰς τὴν κατοικίαν των· ἡ ὁδὸς σχηματίζει καμπήν.

— Προσοχή! ὦ! προσοχή, ἀνέκραξεν ἀμαξηλάτης, ὅστις μετὰ κόπου συνεκράτει τοὺς σαιρτῶντας ἵππους τῆς ἀμάξης του, ἧς ἔλαμπον οἱ φανοί.

— Πρόσεξε σύ! ἀνταπήνητησεν ὁ Ἀλαίν ἐπιτακτικῶς, τράβα ἀριστερὰ μὲ τὰ παληαλογά σου, ἐγὼ πηγαίνω δεξιὰ ὅπως εἶνε ἡ τάξις.

Τὸ ὄχημα τοῦ Ἀλαίν ἐπέψυσε τὴν ἀμαξάν, τότε δὲ κατὰ τὴν πρόσψαυσιν, ἣτις ὑπῆρξεν ἀστραπιαία, συνέβη τι ἐκτακτον.

Ἐνῶ μέχρι τοῦδε ἡ Μαγδαληνὴ ἴστατο μεταξὺ τοῦ Ἀλαίν καὶ τῆς Ὑβόνης σιωπηλὴ καὶ ὑπνηλὴ καθημένη ἐπὶ τοῦ μόνου βάρου τῆς ἀμάξης, κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἀμάξης ἠγέρθη αἰφνης ὡσεὶ ὤθησεν αὐτὴν ἐλατήριόν τι, ἡ δὲ Βλοχίκου

μόλις ἐπρόφθασε νὰ περιβάλῃ διὰ τῶν βραχιόνων τὸ σῶμά της, ὅπως τὴν ἐμποδίσῃ νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ταύτοχρόνως ἡ νεάνις ἐδείκνυε διὰ τοῦ δακτύλου ἀπειλητικῶς μίαν τῶν ἐντὸς τῆς ἀνοικτῆς ἀμαξῆς εὐρισκομένων γυναικῶν καὶ ἐκραύγαζε πεπνιγμένη τῇ φωνῇ :

— Τὴν αἰσχρὰν ! τὴν κατὰσκοπον !

Ἡ φωνὴ αὕτη ἀπεπνίγη ὑπὸ τὸν κρότον τῆς τροχλησίας καὶ τῶν ὕβρεων τοῦ ἀμαξηλάτου καὶ ἐνῶ ὁ ἵππος τοῦ Ἀλαῖν ἐξηκολούθει ταχέως τὸν δρόμον του, ἡ ἀμαξα καθίστατο ἀφανὴς ἐν νέφει κονιορτοῦ, ὃν ἐτίνασσαν οἱ δύο αὐτῆς ἵπποι.

B

Ἡ Λάνδ-Κούρτ.

Ἡ Βιλεσκόκ εἶνε μικρὰ κώμη ἐκ τριάκοντα περίπου οἰκιῶν ἄνωθεν τοῦ Βρικανταὶ καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ράγκου ποταμοῦ.

Ἡ Βιλεσκόκ συνορεύει μετὰ δάσους πυκνοῦ, ἀνωμάλου, ἀγρίου καὶ βραχύδους, ἐν μέσῳ τῶν ἀποκρήμων καὶ βρυωδῶν τοῦ ὁποίου βράχων φύονται κέδροι καὶ πίτυς, αἵτινες ἀναμιγνύουσι τὸ σκιερὸν αὐτῶν φύλλωμα πρὸς τὸ ζωηρὸν πράσινον χρῶμα τῶν κλαίουσῶν σημιδῶν καὶ τῶν φηγῶν.

Τὸ δάσος τοῦτο εἶνε τῆς Λάνδ-Κούρτ καὶ ἀνήκει τῇ δεσποινίδι δὲ Κερμόρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχαίου μεγάρου μόνον εἰς ἐρυθρὸς περιστερεῶν διασώζεται μετὰ ἀνεμοδείκτου ἐν τῇ κορυφῇ, πλησίον δὲ τοῦ διατηρηθέντος καὶ ἀνακλινοσθέντος ἀρχιτεκτονικοῦ τούτου τμήματος τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ Π' κατεσκευάσθη εὐρύχωρον κατὰλυμμα νεωτάτου ρυθμοῦ, ὅπερ παραλλασσεὶ ὀλίγον πρὸς τοὺς πλίνθους, τὰς θολωτὰς θύρας καὶ τὸν περιστερεῶνα.

Ἄλλ' ἡ δεσποινὴ Βέρθα δὲ Κερμόρ ὠμοίαζε τόσον πρὸς τὸν πατέρα της, ὥστε ἐνόει νὰ διατηρήσῃ τὸ ὑποστατικὸν ὡς εἶχε καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην νὰ ἐπενέγκῃ μεταβολὴν καὶ ἀλλοίωσιν ἢ μόνη καινοτομία, τὴν ὁποίαν ἔκαμει ἦν, ὅτι ἠκοδόμησεν ἐφ' ἐνὸς τῶν πλευρῶν τοῦ δάσους περίπτερον μετὰ κεκομμένων γωνιῶν καὶ πλατείας στέγης, μετὰ γεισώματος ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, μίαν καὶ μόνην ἔχον εἰσοδὸν καὶ περιέχον εὐρύν θαλαμὸν ἀνοικτὸν εἰς παντὰς τοὺς ἀνέμους, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ἐπὶ ὑψώματος, μέγιστον κλειδοκύμβαλον μετὰ οὐρᾶς τῆς θείας Ἐλθίρας.

Τὴν θυσιάν ταύτην ἐζήτησε παρὰ τῆς ἀγαπητῆς ἀνεψιάς ὁ θεῖος Φιλήμων.

Λόγῳ ἀκουστικῆς, ἡ Λάνδ-Κούρτ οὐδὲν ὀωμάτιον εἶχε κατὰλληλον.

Τὸ μετὰ πολλῶν παραθύρων περίπτερον ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἥτις ἔβαινε κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου τοῦ κήπου, ὑπὸ βαθείας τάφρου, οὕτως ὥστε οἱ ἀγροικώτατοι κάτοικοι τοῦ χωρίου Βιλεσκόκ ἤρχοντο ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου, ἵνα ἀκούσωσι τοὺς φοβεροὺς μυκηθμοὺς τῆς θείας Ἐλθίρας· διότι τὸ ὀωμάτιον ἐκεῖνο τοῦ περιπτέρου, ἐνθα αὕτη ἔψαλλεν, ἀντήχει ὡς κώδων, καὶ ὅτε ἡ θεία Ἐλθίρα συνωδεδετο ὑπὸ τοῦ κλειδοκυμβαλοῦ, ἐνόμιζε τις ὅτι ἀκούει πλήρη ὀρχήσταν.

Ἀπὸ τινῶν ἤδη ἡμερῶν τὸ ἀνδρόγυνον Σιωδναὶ καὶ ἡ δε-

σποινὴς δὲ Κερμόρ εὐρίσκοντο ἐν Λάνδ-Κούρτ, φθάσαντες ἔκει ὀλίγον τι ταχύτερον τῶν προσκεκλημένων των, εἰς τὴν ἀφίξιν τῶν ὁποίων ἤλιπζον πολὺ.

Μετὰ ὀλιγοήμερον ἐν Παρισίοις διατριβὴν, ἀνεῦρον τοὺς φίλους, οὓς ἐγνώρισαν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ αἱ σχέσεις συνεδέθησαν αὐθις.

Ἡ βαρωνὶς δὲ Γούγκα ἐδέχθη ἐν τῷ κομφῷ τῆς ὁδοῦ Προνὺ μεγάρῳ αὐτῆς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀνδρόγυνου Σιωδναὶ καὶ τῆς ἀνεψιάς αὐτῶν, ἡ δὲ θεία Ἐλθίρα κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ ψάλλῃ ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου.

Εἶνε ἄρα γε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ ἀκροατήριον τοῦτο ἐκλεγέν μετὰ προσοχῆς καὶ προσηκόντως προειδωπονηθέν, οὔτε τῶν ἐπαίνων, οὔτε τῶν χειροκροτημάτων ἐφείσθη πρὸς τὴν ἐκπληκτον ἐρασιτέχνιδά :

Εἶνε ἀνάγκη νὰ περιγράψωμεν τὸν θρίαμβον, ὃν ἐν συγκινηθεῖ ἤρατο ὁ θεῖος Φιλήμων :

Ἐπάρχουσι χάριτες, τὰς ὁποίας οὐδέποτε λησμονεῖ τις καὶ χαρὰ, δι' ἧς φυλάττεται ἐν τῇ καρδίᾳ αἰώνιος εὐγνωμοσύνη· τούτου ἕνεκα, μεθ' ὄρκου ὑπεχρέωσε τὴν βαρωνίδα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν των εὐθύμετὰ τὴν εἰς Λάνδ-Κούρτ ἀναχώρησίν των.

Ἡ Βέρθα μετ' ἐπαγωγῆς εἰλικρινείας ἀπέμεινε προθυμώτατα.

Ἄν καὶ ἡ βαρωνὶς μεγαλὴν ἤσκει ἐπὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ δύναμιν, ἐν τούτοις δύο ὅλως ἀντίθετα αἰσθήματα ἐπάλλιον ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἐν τῷ νῷ αὐτῆς, ὡς πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα. Καὶ καὶ μὲν ἠσθάνετο πραγματικὴν συμπάθειαν πρὸς τὴν βαρωνίδα, ἀλλὰ συνάμα τὸ ὠραῖον τοῦτο πλάσμα τῇ ἐνέπνεε καὶ τινα μυστηριώδη φόβον. Ἠγάπα τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα καὶ τὴν ἐφοβεῖτο.

Λοιπὸν ἡ βαρωνὶς ὑπεσχέθη νὰ μεταβῇ εἰς Λάνδ-Κούρτ ὅπως διέλθῃ τὸ τέλος τοῦ Αὐγούστου καὶ μέρος τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου.

— Ὅταν θὰ σὰς ἔχωμεν πλησίον μας, δὲν θὰ σὰς ἀφίσωμεν διόλου νὰ φύγετε, καὶ ἐὰν τυχὸν δὲν ἔλθετε, ἐγὼ θὰ ἔλθω νὰ σὰς πάρω.

Τοσαύτη ἐπιμονὴ ἦτο περιττή, διότι μήπως καὶ ὁ Λέων Λαφρεσάνζ δὲν ὑπεσχέθη, ὡς καὶ ὁ φίλος του Φλαβιανὸς Μωροά, ὅτι θὰ μετέβαινε ἵνα παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ράγκου ποταμοῦ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς :

Ὁ Φλαβιανὸς καὶ ὁ φίλος του τυχόντες ἀδείας ἀπουσίας ἀφίκοντο εἰς Λάνδ-Κούρτ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας πρὸ τῆς κυρίας δὲ Γούγκα.

Ἀγγελθείσης τηλεγραφικῶς τῆς τοσοῦτον ἐπιθυμητῆς ἀφίξεως τῆς βαρωνίδος, ἔσπευσαν πάντες ἐν μεγάλῃ πομπῇ εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ σιδηροδρόμου ὅπως τὴν προὑπαντήσωσιν.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἔκυπτε τὴν ὠραίαν αὐτῆς κεφαλὴν ἀπὸ τῆς θυρίδος τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμαξῆς χαιρετίζουσα διὰ τῆς φωνῆς καὶ διὰ χειρονομιῶν τοὺς φίλους αὐτῆς, ταύτοχρόνως δὲ ἐπέβαινε τῆς αὐτῆς ἀμαξοστοιχίας θαλαμηπόλος ἦν ἔφερε μεθ' ἐαυτῆς, νεάνις ἀρκούντως εὐειδής, ξανθὴ καὶ πῶς στρογγυλοπρόσωπος.

Γνωστὸν ὅτι ἡ βαρωνὶς οὐδέποτε ἐταξίδευσε χωρὶς ν' ἀποφέρῃ πλήρη ἀποσκευὴν καλλωπισμῶν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Περὶ τὰ χαράγματα τὸ πλοῖον ἐπλησίαζε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ὠκεανόν. Ὁ ποταμὸς ἦτο ἀπέραντος. Ἡ δεξιὰ ἔχθη μὲς λις διεκρίνετο εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ὡς ἰσθμὸς, πέραν τοῦ ὁποίου ἔλαμπον τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ τὸ πλοῖον ἐξῆλθε τοῦ ποταμοῦ. Τότε ἐξετυλίχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τοιοῦτον θέαμα, ὥστε ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ συγχωνευθῶσιν εἰς μίαν μόνην παραστατικὴν τέχνην ἢ ποίησιν, ἢ ζωγραφικὴ καὶ ἢ μουσικὴ, ἐγὼ τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι οὔτε ὁ Δάντης μὲ τὰς μεγαλειτέρας του εἰκόνας, οὔτε ὁ Τιτιανὸς μὲ τοὺς λαμπροτέρους χρωματισμούς του, οὔτε ὁ Ρωσσίνης μὲ τὰς ἰσχυροτέρας του ἀρμονίας θὰ κατώρθουν, καὶ οἱ τρεῖς ἑμοῦ, νὰ παραστήσωσι τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν μαγεῖαν αὐτοῦ.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο ὅλος κυανόχρους καὶ ἐντελῶς ἀνέφελος, ἡ δὲ θάλασσα τόσον ὠραία. Ὅστε ἐφαίνετο ὡς εἰς ἀπέραντος τάπης ἐξ ὀλοσηρικῆς, καὶ ἀπήστραπτεν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ἐλαφρῶν πτυχῶν, ἃς παρήγαγεν ἡ λεπτοτάτη αὔρα, ὡς νὰ ἦτο ὅλος γεμάτος ἀπὸ κυανόχρους πολυτίμους λίθους, καὶ ἐσχημάτιζε κάτοπτρα καὶ φωτεινὰς γραμμὰς, καὶ μακρόθεν ἀνέπεμπε λάμπεις ἀργυροῦ φωτός, καὶ ἐπεδείκνυεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑψηλὰ καὶ λευκότερα ἰστία, ὅμοια πρὸς ἐπιπλευσάσας πτέρυγας γιγαντωδῶν ἀγγέλων πεπτωκότων.

Οὐδέποτε εἶδον τόσην ζωρότητα χρωμάτων, τόσην μεγαλοπρέπειαν φωτός, τόσην ἄρσιν, τόσην διαύγειαν, τόσην καθαρότητα ὑδάτων καὶ οὐρανοῦ.

Ὁμοίαιζε πρὸς μίαν ἀπὸ τὰς πρῶτας ἐκείνας τῆς ἐπιμουργίας, τὰς ὁποίας ἡ φαντασία τῶν ποιητῶν μᾶς περιέγραψε τόσον διαυγεῖς καὶ τόσον λαμπράς, ὥστε ἐν συγκρίσει αἱ ἰδικαὶ μας δὲν εἶνε ἡ ὠχρὰ ἀντανάκλασις, καὶ ἦτο τι πλέον ἢ ἡ ἐξέγερσις τῆς φύσεως καὶ ἡ ἀνάστασις τῆς ζωῆς : ἦτο ὡς μία ἐσρτή, εἰς θρίαμβος, μία ἀνανέωσις τοῦ σύμπαντος, ὑπερ ἡσθάνετο διαχεόμενον εἰς τὸ ἄπειρον δεύτερον φύσημα τοῦ Θεοῦ.

Κατῆλθον ὅπως λάβω τὸ τηλεσκόπιον, ὅταν δ' ἐπανῆλθον εἶδον τὴν Κάδικα.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκκεν, ἦτο νὰ μὲ θέσῃ εἰς ἀμφιβολίαν ἐὰν ἦτο ἢ δὲν ἦτο πόλις. Ἐπειτα ἐγέλασα. Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τοὺς συμπλωτῆρας μου, οἰονεὶ ἐρωτῶν αὐτοὺς νὰ μὲ διαβεβαιώσουν ὅτι δὲν ἀπατώμαι.

Ἡ Κάδιξ φαίνεται ὡς νῆσος ἐκ τιτάνου. Εἶνε μία μεγάλη λευκὴ κηλὶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, χωρὶς τὸν ἐλάχιστον χρωματισμόν, χωρὶς ἐν μελανόν στίγμα, χωρὶς μίαν σκιάν· μία κατάλευκος καθαρωτάτη κηλὶς, ὡς εἰς λόφος κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων ἀθίκτων, προέχων ἐπὶ οὐρανοῦ θαλασσοπρασίνου καὶ κυανόχρου, ἐν τῷ μέσῳ ἐκτεταμένης πεδιάδος, κατακλυσθείσης ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

Μακρὰ καὶ λεπτοτάτη ταινία γῆς ἐνόησι αὐτὴν μὲ τὴν ξηρὰν ἐξ ὄλων τῶν ἄλλων μερῶν βρέχεται ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ὡς ἐν πλοῖον μὲ ἀναπεπταμένα ἰστία, ἔτοιμον πρὸς ἀναχώρη-

σιν, συγκαταρούμενον εἰσέτι ἀπὸ τῆς ἀκτῆς διὰ λεπτῆς ἀλύσεως.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ διακρίνονται αἱ γραμμαὶ τῶν κωδωνοστασίων, αἱ κατατομαὶ τῶν οἰκιῶν, αἱ ἐκβολαὶ τῶν ὀδῶν καὶ ἐπ' ὅσων ἐπλησιάζομεν κατὰ τοσοῦτον τὰ πάντα ἐφαίνοντο λευκότερα, ὅσον δὲ καὶ ἂν παρετήρουν μὲ τὸ τηλεσκόπιον, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀνακαλύψω τὸ ἐλάχιστον μελανόν στίγμα, οὔτε ἐπάνω εἰς τὰ κτίρια, οὔτε πέραν τοῦ λιμένος, οὔτε εἰς τὰ ἔσχατα προάστεια.

Ἐφθάσαμεν ἐντὸς τοῦ λιμένος, ὅπου δὲν ἦσαν εἰμὴ ὀλίγα πλοῖα εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων. Ἐπέβην μίαν λέμβου, χωρὶς νὰ πάρω μαζὴ μου οὔτε τὴν βαλίξαν, διότι ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσω τὴν ἰδίαν ἐσπέραν εἰς Μαλάγαν, τόσον δὲ ζωηρὰ ἦτο ἡ ἐπιθυμία μου νὰ ἴδω τὴν πόλιν, ὥστε ὅταν ἡ λέμβος ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκτὴν, ἐπήδησα προώρως εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἔπεσα κάτω ὡς σῶμα νεκρὸν (*come corpo morto*), ὑπερ κισθάνεται ἀκόμη, φεῦ ! τοὺς πόνους ἐνὸς σώματος ζωντανοῦ.

Ἡ Κάδιξ εἶνε ἡ λευκότερα πόλις τοῦ κόσμου· θὰ ἦτο δὲ ἀνωφελὲς νὰ μου ἀντιτάξῃ τις ὅτι δὲν εἶδον ὅλας τὰς πόλεις, διότι ἔχω ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν ὀρθὸν συλλογισμόν, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ πόλις λευκότερα ἐκείνης, ἥτις εἶνε εἰς ὑπερθετικὸν βαθμὸν λευκῆ.

Ἡ Κόρδουβα καὶ ἡ Σεβίλλη δὲν δύναται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὴν Κάδικα. Ἐκεῖνα εἶνε λευκαὶ ὡς ὁ χάρτης, ἡ Κάδιξ εἶνε λευκὴ ὡς τὸ γάλα. Διὰ νὰ δώσῃ τις ἰδέαν τινὰ περὶ τούτου τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα θὰ ἦτο νὰ γραφῆ κατ' ἐπανάληψιν τὴν λέξιν «λευκῆ» διὰ μολυβδίδος λευκῆς ἐπὶ κυανοῦ χαρτοῦ καὶ νὰ σημειώσῃ εἰς τὸ περιθώριον : « Ἐντυπώσεις Κάδικας ».

Ἡ Κάδιξ εἶνε μία τῶν παραδοξοτέρων καὶ χαριεστέρων ἀνθρωπίνων ἰδιοτροπιῶν. Δὲν εἶνε μόνον οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι τῶν οἰκιῶν λευκαί, ἀλλὰ καὶ αἱ αἰθυσαι, καὶ τὰ προαύλια, καὶ οἱ τοῖχοι τῶν ἐργαστηρίων, καὶ αἱ κλίμακες, καὶ οἱ κίονες, καὶ αἱ ἐνδότεραι καὶ ἀσημότεραι γωνίαι τῶν πενιχροτέρων οἰκιῶν καὶ τῶν ἀποκεντροτέρων ὀδῶν. Τὰ πάντα εἶνε λευκὰ ἀπὸ τῶν στεγῶν μέχρι τῶν ὑπογείων, παντοῦ ὅπου δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ ἀκρὰ τοῦ χρωστήρος καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν ἰπῶν ἀκόμη, μέχρις αὐτῶν τῶν ρωγμῶν, μέχρις αὐτῶν τῶν φωλεῶν τῶν πτηνῶν.

Ἐν ἐκάστη οἰκίᾳ ὑπάρχει μία ἀποθήκη ἀσβέστου, ὡσάκις δὲ ὁ ἐρευνητικὸς ὀφθαλμὸς τῶν ἐνοίκων ἀνακαλύψῃ τὴν πρακτικὰν κηλίδαν τίθεται ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν ὁ χρωστήρ καὶ τὴν καλύπτει. Οἱ ὑπὲρταί δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὰς οἰκογενεῖας ἐὰν δὲν εἰξέυρουν νὰ κάμουν τὸν σουβατζῆν. Μία μεντζούρα μὲ καρβουνά ἐπὶ τινος τοῖχου εἶνε σκάνδαλον, ἐγκλημα ἐημοσύνης ταξέως, πρᾶξις βανδαλικῆ. Εἰμπορεῖτε νὰ περιέλθετε ὅλην τὴν πόλιν, νὰ παρατηρήσετε ὀπισθεν τῶν θυρῶν, νὰ εἰσχωρήσετε εἰς ὅλας τὰς κρύπτας, δὲν θὰ εὑρετε παρά λευκὸν καὶ παντοτε λευκὸν καὶ αἰωνίως λευκόν.

Μέ ὅλα ταῦτα ἡ Κάδιξ οὔτε πόρρωθεν ὁμοιάζει πρὸς τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς Ἀνδαλουσίας. Αἱ ὁδοὶ τῆς εἶνε μακρὰ καὶ εὐθεῖαι, αἱ δὲ οἰκίαι τῆς ὑψηλαὶ καὶ χωρὶς τὰ *patios* τῆς Κορδούβης καὶ τῆς Σεβίλλης, ἀλλ' ὁ ξένος δὲν εὐρίσκει διὰ τοῦτο τὴν ὄψιν τῆς πόλεως ὀλιγώτερον νέαν καὶ εὐάρεστον.

Αἱ ὁδοὶ εἶνε εὐθεῖαι, ἀλλὰ στεναί, καὶ ἐπειδὴ εἶνε ἐπίσης μακρόταται, πολλὰ δὲ διασχίζουσι ὀλόκληρον τὴν πόλιν, διὰ τοῦτο εἰς τὸ βάθος φαίνεται, ὡς διὰ τῆς ρωγμῆς θύρας τινός, λεπτοτάτη ταινία οὐρανοῦ, ὡς ἐκ τούτου δὲ νομίζει τις ὅτι ἡ πόλις εἶνε κτισμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους τινός τετραμημένου πανταχόθεν καθέτως. Πρὸς τούτοις αἱ οἰκίαι ἔχουσι μέγαν ἀριθμὸν παραθύρων, ἐπὶ ἐκάστου δὲ παραθύρου ὑπάρχει, ὡς ἐν Βούργῳ, εἶδος τι ἐξεχούσης προθήκης, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ τῆς προθήκης τοῦ κάτω παραθύρου καὶ ὑποστηρίζει τὴν προθήκην τοῦ ἄνω παραθύρου, οὕτως ὥστε εἰς πολλὰς ὁδοὺς αἱ οἰκίαι εἶνε ἐντελῶς κεκαλυμμένοι ἐξ ὑάλων καὶ μόλις ποῦ καὶ που φαίνεται γογγυμὴ τις τοίχου καὶ νομίζεις ὅτι διέρχεται διὰ τινος διαδρόμου ἀπεράντου τινός μουσείου. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης οἰκίας προβάλλουσι κορυφαὶ κλώνες φοινίκος τινος, ἐν ἐκάστη πλατείᾳ ὑπάρχουσι θαλασρώτατα κηπάρια, εἰς ὅλα δὲ τὰ παράθυρα φυτὰ καὶ ἄνθη.

Ἀληθῶς δὲν ἠδυνάμην ποτὲ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἦτο τόσον εὐχαρὶς καὶ φαιδρὰ αὐτὴ ἡ φοβερὰ καὶ δυστυχὴς Κάδιξ, καεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα, βομβαρδισθεῖσα περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ὀγδόου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, καὶ ἔπειτα φιλοξενήσασα τοὺς στόλους τοῦ Τραφαλγάρ, ἔδρα τοῦ ἐπαναστατικοῦ συμβουλίου διαρκούντος τοῦ περὶ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, θέατρον φοβερῶν σφαγῶν κατὰ τὴν ἐπαναστάσειν τοῦ 1820, σκοπὸς τῶν γαλλικῶν βομβῶν κατὰ τὸ 1823, καὶ σηματοφόρος τῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἐξεθρόνισε τοὺς Βουρβόνους, καὶ πάντοτε ἀνήσυχος καὶ ταραχώδης καὶ πρώτη μεταξὺ ὄλων νὰ ὑψώσῃ τὴν κραυγὴν τῆς μάχης.

Ἀπὸ τόσας μεταβολὰς καὶ ἀπὸ τόσους ἀγῶνας δὲν μένουσι παρά σφαῖρα τηλεβόλων ἐμπεπηγμένοι εἰς τοὺς τοίχους, διότι ἐπὶ ὄλων τῶν ἄλλων ἰχνῶν τῆς καταστροφῆς διήλθεν ὁ ἀδυσώπητος χρωστήρ, ὅστις κλύπτει διὰ λευκοῦ πέπλου πᾶν αἶσχος.

Ἐπίσης οὐδὲν ἔχουσιν παραμένει οὔτε τῶν Φοινίκων οὔτινες τὴν ἔκτισαν, οὔτε τῶν Καρχηδονίων καὶ τῶν Ρωμαίων οὔτινες τὴν ἠΰξησαν καὶ τὴν ἐξωράισαν, διότι βεβαίως δὲν δύναται τις νὰ ἐκλάβῃ ὡς ἔχουσιν τὴν παράδοσιν ἢ ὅποια μᾶς λέγει : ἐδῶ ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἐκεῖ ἄλλος ναὸς τοῦ Κρόνου. Ἀλλ' ὁ χρόνος δὲν κατέστρεψε μόνον τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα τῆς Κάδικος, τῆ ἐπροξένησε ἄτι τι ἄλλο χειρότερον τῆ ἀφῆρεσε τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ πλοῦτη, ἀφ' οὔτου ἡ Ἰσπανία ἀπώλεσε τὰς ἐν Ἀμερικῇ κτήσεις αὐτῆς, καὶ ἤδη ἡ Κάδιξ καίται ἐκεῖ ἀδρανῆς ἐπὶ τοῦ μονήρους βράχου τῆς ματαίως ἀναμένουσα τὰ χίλια πλοῖα, τὰ ὅποια σηματοδολίστα καὶ φαιδρὰ ἤρχοντο ἄλλοτε καὶ τῆ ἔφερον τοὺς φόρους ὑποτελείας τοῦ νέου κόσμου.

Ἐἶχον μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πρόξενον ἡμῶν, τὴν ἐνεχείρισα πρὸς αὐτὸν καὶ μετ' ὠδήγησεν ὁ ἴδιος φιλοφρόνως ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς πύργου, ἀφ' οὔπου ἠδυνήθημι εἰς ἐνὸς βλέμματος νὰ ἐπισκοπήσω ὀλόκληρον τὴν πόλιν. Νέα καὶ ζωηρότερα ἐκπληξίς ἐπεφυλάσσετο εἰς ἐμέ. Ἡ Κάδιξ,

θεωμένη ἀπὸ ὑψηλά, εἶνε λευκὴ, ὅλη λευκὴ καὶ καθαρώτατα λευκὴ ὅπως ὅταν τὴν βλέπῃ τις ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς ὄλην τὴν πόλιν δὲν ὑπάρχει οὔτε μία στέγη.

Ὅλοι αἱ οἰκίαι ἔχουσι ἀντὶ στέγης λευκὸν δῶμα· ἐφ' ὄλων σχεδὸν τῶν δωματίων ἐγείρεται πυργίσκος ἐπίσης λευκός, φέρων ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἕτερον δῶμα ἢ θόλον ἢ εἶδος τι σκοπιᾶς· τὸ πᾶν εἶνε λευκόν. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ θόλοι, αὐταὶ αἱ κορυφαὶ, αὐταὶ αἱ ἐπαλλεῖς, αἵτενες παρέχουσι ποικιλότητα καὶ ὅπως ἰδιόρρυθμον θέαμα, προσξέγουσι καὶ φαίνονται λευκότεραι ἐπὶ τοῦ ζωηροῦ κυανοῦ τῆς θαλάσσης.

Τὸ βλέμμα διατρέχει ὄλον τὸν ἰσθμὸν τὸν ἐνοῦντα τὴν Κάδικα μετὰ τὴν ἠπειρον, περιβάλλει μέγα μέρος τῆς μακρᾶν καὶ ἀπέναντι κειμένης ἀκτῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀσπρίζουσι αἱ πόλεις τοῦ Βασιλικῶν Λιμένος καὶ τοῦ Λιμένος τῆς Ἁγίας Μαρίας καὶ χωρὶα καὶ ἐκκλησίαι καὶ ἐπαύσεις, καὶ ἐκτείνεται εἰς τὸν λιμένα καὶ ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἀνὰ τὸν ὠριότατον οὐρανόν, ὅστις ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν θάλασσαν κατὰ τὴν διαύγειαν καὶ τὴν λάμψιν.

Ἐγὼ παρετήρουν ἀπλήστως τὴν παράδοξον ἐκείνην πόλιν, ἥτις, μετὰ ἡμικλείστους ὀφθαλμούς, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο σκεπασμένη μετὰ ἐν ἀπέραντον σινδόνιον. Τὰ πάντα φαίνονται ὡς νὰ ἔγιναν πρὸς χρῆσιν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ θάλασσα ἠθέλει κατακλύσει τὴν πόλιν, ὅπως κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, δύναται νὰ σωθῶν ἀνερχόμενοι ἐπὶ τῶν δωματίων. Μοῦ εἶπον ὅτι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ δὲν εἰξέυρω ποίας ἐκλείψεως, ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, εἶδον τὸ θέαμα τοῦτο. Αἱ ἐβδομήκοντα χιλιάδες τῶν κατοίκων τῆς Κάδικος ἀνήλθον πάντες ἐπὶ τῶν δωματίων διὰ νὰ ἴδουσι τὸ φαινόμενον. Ἡ πρὶν καταλευκὸς πόλις ἐχρωματίσθη διὰ χιλίων χρωμάτων. Ἐκστὸν δῶμα ἦτο πλήρες κεφαλῶν. Δι' ἐνὸς βλέμματος διεκρινέ τις, συνοικίαν πρὸς συνοικίαν, ὄλον τὸ πλήθος ὑπόκωφος καὶ συγκεκριμένη βοὴ ἀνήρχετο πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς ὁ μυκηθμὸς τῆς θαλάσσης, ἐκ τῆς μεγάλης δὲ κινήσεως βραχιόνων, ριπιδίων, τηλεσκοπίων, ἐστραμμένων πρὸς τὰ ἄνω, ἐνόμιζέ τις ὅτι ἀναμένετο ἢ κατάβασις ἀγγέλου τινός ἀπὸ τῆς σφαίρας τοῦ ἡλίου. Τὴν ὠρισμένην στιγμὴν ἐγένετο σιγὴ βαθεῖα. Μόλις ὅμως ἔπαυσε τὸ φαινόμενον ὄλον τὸ πλήθος ἔρρηξε κραυγὴν, ὁμοίαν πρὸς βροντὴν, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ πόλις ἐγένετο πάλιν λευκὴ.

Κατελθὼν τοῦ πύργου ἐπεσκέφθην τὴν μητρόπολιν, μέγα μαρμαρίνον κτίριον τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος, ὅπερ δὲν δύναται βεβαίως νὰ συγκριθῆ πρὸς τὰς μητροπόλεις τῆς Βούργου καὶ τοῦ Τολήτου, ἀλλ' εἶνε κομψὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, καὶ πλούσιον, ὅπως ὄλοι οἱ ἰσπανικοὶ ναοὶ, ἐκ παντὸς εἶδους θησαυρῶν.

Εἶδον τὸ Μοναστήριον, ὅπου ὁ Μουρίλλος, γράφων εἰκόνα τινὰ ἐπὶ τινος μεγάλου βωμοῦ, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἱερίωματος καὶ ἔλαβε τὴν πληγὴν, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του.

Μετὰ ταῦτα μετέβην εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ζωογραφικῆς. ὅπερ περιέχει καλὰς τινὰς εἰκόνας τοῦ Ζουρβαράν. Εἰσῆλθον εἰς τὸ ἱπποδρόμιον τῶν ταυρομαχιῶν, ὅπερ εἶνε ὄλον ξύλινον καὶ κατασκευάσθη ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν ὅπως δεθῶσι παραστάσεις τινος χάριν τῆς βασιλείσεως Ἰσabelleας. Καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας μετέβην εἰς τὸν τερπνότατον περίπατον τῆς παρχίας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν πορτοκαλιῶν καὶ τῶν φοινίκων, ὅπου εἶδον μίαν πρὸς μίαν τὰς ὠριωτέρων καὶ κομψοτέρων Κα-

δικανός. Κατ' ἐμέ, οἰαδὴποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ κρίσις τῶν Ἰσπανῶν, ὁ γυναικείος τύπος τῆς Κάδικος, πλησιάζει πολὺ τὸν περιώνυμον τύπον τῆς Σεβίλλης. Αἱ γυναῖκες εἶνε ὀλίγον ὑψηλότεραι, ὀλίγον παχύτεραι καὶ ὀλίγον μελαχρινότεραι. Ὁξυδερμής τις παρατηρητὴς ἰσχυρίσθη ὅτι μετέχουσι πολὺ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου, δὲν εἰξεύρω ποίου μέρους. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶδον, ἐκτὸς τοῦ ἀναστήματος, ἢ τὸν ἀνδαλουσιανὸν τύπον, ἀρκετὸν διὰ τὰ μετὰ καμὴ νὰ ἐκπέμψω τόσους στεναγμούς, ὅσοι θὰ ἐξήρουν νὰ θέσωσιν εἰς κίνησιν μίαν λέμβον, καὶ νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ ἐπιστρέψω ὅσον ἡδύναμην ταχύτερον εἰς τὸ πλοῖόν μου, ὡς εἰς τόπον καταφυγίου καὶ εἰρήνης.

Ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὸ πλοῖον ἤτο νύξ. Ὁ οὐρανὸς ἔλαμπεν ὅλος ἐκ τῶν ἀστέρων καὶ ὁ ἀήρ ἔφερε κατὰ διαλείμματα τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, ἧτις ἐπικίανεν ἐπὶ τοῦ περιπάτου τῆς Κάδικος.

Οἱ ἀιδοὶ ἐκοιμῶντο, ἤμην μόνος, ἡ θεὰ τῶν φώτων τῆς πόλεως καὶ ἡ μουσικὴ ἐκείνη καὶ ἡ ἀνάμνησις τόσων ὠραίων καδικιῶν προσώπων με ἐθύθισεν εἰς μελαγχολίαν. Δὲν εἴξευρον τί νὰ κάμω. Κατῆλθον, ἔλαβον τὸ σημειωματάριόν μου καὶ ἤρχισα νὰ περιγράφω τὴν Κάδικα. Ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη νὰ γράψω ἢ δεκάκις τὰς λέξεις, λευκόν, κυανῶν, χιῶν, λάμψεις, χρώματα· μετ' ὃ ἐσχεδιάσα μίαν μορφήν γυναικὸς καὶ ἔπειτα ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὠνειρεύθην τὴν Ἰταλίαν.

[Ἐπεταί συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΤΑΛΑΙΠΩΡΗΜΕΝΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ

Κατὰ τὸν πλοῦν του διέκρινεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης τοὺς λευκοὺς λάρους, οἵτινες ἐθύθίζοντο εἰς τοὺς ἀργυροχρόους αὐλακὰς τοῦ πλοίου· ὁ οὐρανὸς ἦτο κυανῶς, ὁ ἥλιος διέκλυε τὰς γλυκεῖας αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὰ δένδρα εἶχον ἐνδυθῆ τὴν ἀνθοστόλιστον στολὴν των, τὰ πτηνὰ ἐψάλλον χαρμωδῶς, καὶ αὐτὴ ἡ φύσις φεῦ! μειδιῶσα χαριέντως, ἐνεδύετο ἐσπράσιμον στολὴν ἵνα τὸν ἀποκοιμίζῃ ἐτι γλυκέως. Ἦθελε νὰ τῷ παράσχῃ ἐτι στιγμὰς τινὰς εὐτυχίας, ἀφοῦ τὸ ροδόχρουν μέλλον εἶχε σκιασθῆ ὡς ἐκ τῶν φθερῶν προσβολῶν τῆς εἰμαρμένης.

Ὅταν ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Γαλλίας ἀνέπνευσεν ἀπλήστως.

Ἐκ Μασσαλίας ἐτηλεγράφησε τὴν ὥραν τῆς ἀφίξεώς του εἰς τοὺς προσφιλεῖς του γονεῖς. Ὅταν ἀνεγνώρισεν τὰς ἀνθοστεφεῖς πεδιάδας τοῦ Ὠδ, ἠσθάνετο ἐκ τῶν προτέρων τὴν δικαίαν ὑπερηφάνειαν, τὴν ὑποίαν θὰ ἀνέκτα ὁ πατὴρ του, τὰ μητρικὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς καὶ τὰ θερμὰ φιλήματα τῆς ἀδελφῆς του Μαγδαλινης.

Ἀλλ' ὅποια εἰρωνία τῆς τύχης! Ὅτε κατῆλθε τῆς ἀμαξοστοιχίας μέγας πένθιμος πέπλος ἐσκότισε τὸν ὀφθαλμὸν του.

Ὁ πατὴρ του δὲν ἦτο ἐκεῖ! ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ ἀμφοτέραι μελανιμονοῦσαι, κάτωχοι καὶ κλονιζόμεναι τὸν παρετήρουν προχωροῦντα, μὴ δυνάμεναι νὰ βαδίσωσιν οὔτε κατὰ ἓν βῆμα.

— Μῆτέρ μου!... Ἀδελφὴ μου!...

Καὶ μόλις ὁ Παῦλος ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας δι' ἐνὸς ἄλματος εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας των. Καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ ἀνελύθησαν εἰς δάκρυα.

Ὅταν ἡ φοβερὰ συγκίνησις ἐμετριάσθη, ἡ Μαγδαλινὴ ἤρχισε νὰ διηγῆται τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ δυστυχῆς αὐτῶν πατρὸς.

Ὁ κόμης Ρουσσὺ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ζηλότυπος, ὡς ἐκ τῆς μεγίστης δημοτικότητος, ἦν ἀπελάμβανεν ὁ μαρκήσιος Σαμπλαῦ ἐζήτησεν ἀφορμὴν καὶ τὸν προσεκάλεσεν εἰς μονομαχίαν.

Ὁ μαρκήσιος ἀνδρείως ὡς λέων δὲν ἡδύνατο νὰ ὑποστῇ τὴν ὕβριν, ἡ συνάντησις ἀπεφασίσθη ὡς ὄπλον ἐξελέχθη τὸ πιστόλιον.

Ὁ κόμης ἐπλήγη ἐπὶ τὸν ὦμον, ἀλλ' ὁ μαρκήσιος κατέπεσε βαρῦς, ἡ σφαῖρα τοῦ διεπέρασε τὴν καρδίαν, ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ἀκκριαίως.

Ἐνδύακρος δὲ ἡ νεαρὰ κόρη παρετήρει ὅτε μὲν τὴν μητέρα της, ἧτις ἐκάθητο ἐπὶ τινος ἐδρας συντετριμμένη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει, ὅτε δὲ τὸν ἀδελφόν της, ὅστις ἐβάδιζε πυρετώδως ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἕτερον τῆς αἰθούσης.

Τοῦ Παύλου Σαμπλαῦ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον, ὡς ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἐκδικήσεως, ἡ χεὶρ του ἐκράτει τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, καὶ δυστυχίᾳ εἰς τὸν κόμητα ἂν παρουσιάζετο ἐνώπιόν του.

Αἴφνης ἡ μανία τοῦ Παύλου κατέπαυσε· ἐνεθυμήθη τὴν Λαύραν.

— Καὶ ἡ Λαύρα, ἠρώτησεν ἐν ἀγωνίᾳ;

Ἡ Μαγδαλινὴ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν περιλύπως σιωπῶσα, ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἀδελφὸς της ἐμελλε νὰ κατασυντριβῇ ὑπὸ τὴν ἐτέραν προσβολὴν τῆς εἰμαρμένης!

— Καὶ ἡ Λαύρα; ἐπανελάβεν.

— Ἡ Λαύρα, ἀπεκρίθη βραδέως ἡ Μαγδαλινὴ, ἡ Λαύρα ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν βίαν καὶ ἐνουμφεύθη. Μὴ τὴν αἰτιχῶσαι, Παῦλε, οἷότι ἀποθνήσκει! Δὲν ἤθελε νὰ ζῆ, ἢ μετὰ σοῦ!...

Ἡ κυρία Σαμπλαῦ παρετήρει τὸν υἱὸν της, τὸν εἶδε κλονούμενον καὶ τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς του τῷ ἀνέμνησαν ὅτι δὲν ἦτο μόνος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὡς ἄνθρωπος εὐφρων ἀφῆθη νὰ ὀδηγηθῆ πρὸς τὴν ἀμαξίαν.

Οἱ περὶ αὐτοὺς χωρικοὶ ἐθρήνουν παρατηροῦντες τὴν θλιβεράν κατάστασιν τοῦ νέου μαρκησίου, καὶ μέχρι τῆς ἐπαύλεως ἔβλεπον πρόσωπα μόνον περίλυπα.

Τὸ πᾶν εἰς τὰ περίξ εἰκόνιζε τὴν θλίψιν. Μέγα μέλαν νέφος ἐξέτεινε τὰς πτέρυγὰς του ἐπὶ τῶν δύο μεγάρων τοῦ Σαμπλαῦ καὶ τοῦ Ρουσσὺ, διότι ὁ παγερὸς Θάνατος ἐπεσκέφθη ἤδη καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ κόμητος.

Ἡ θυγάτηρ του, ἡ ὠραία Λαύρα, ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου, τὸ ὠραῖον ἐκείνο ἄνθος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς λύπης καὶ ἐμαράνθη. Ἡ μικρὰ ἀγωνία της δὲν ἦτο, εἰ μὴ ψιθυρισμὸς τοῦ ἔρωτός της· ἡ σβενυμένη φωνὴ της ἔλεγε:

— Παῦλε, σὲ ἀγαπῶ· πηγαίνω εἰς τὸν οὐρανόν, ἐνθα ἡμέραν τινὰ θὰ ἰδωθῶμεν.

Ὁ δυστυχῆς πατὴρ ἀπονενοημένος ἐκ τῆς θλίψεως δὲν ἦν-

νόησεν ὅτι ἐκεῖνος ὄθησεν εἰς τὸν τάφον τὴν θυγατέρα του, ὡς εἶχε πράξει καὶ διὰ τὸν μαρκήσιον, ἐμελλε δὲ ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἀποστείλῃ καὶ τὸν ἀτυχῆ Παῦλον...

Ἰδοὺ διατὶ κατὰ τὴν ψυχράν ἐκείνην ἡμέραν τοῦ Νοεμβρίου, κατὰ τὴν ὁποίαν παγερός ἄνεμος ἐμείνετο εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἡ γιῶν κατέπιπτε, νεανίας τις ἐρριπτε βλέμμα ἕπελπις εἰς τὰ φαιά ὕδατα τοῦ ποταμοῦ Ὡδ !...

Ἰδοὺ διατὶ ἔτρεχεν ὡς παράφρων εἰς τὰ δάση !

Ἰδοὺ διατὶ ὁ ἄνεμος ἔφερεν ἐνίστε βαθεῖς καὶ παρατεταμένους στεναγμούς αἴτινες ἐκφράζουσιν ἄπειρον καὶ βαθεῖαν θλίψιν.

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Σ. Σ. Δ.

Τ Ε Λ Ο Σ

Αἰτοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ἡμῶν διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ ὀκταετίας καθυστέρησιν τῆς εἰκόνας τοῦ ἀνά χειρας φυλλαδίου. Τὸ τοιοῦτον συνέβη ἔνεκεν τῆς μὴ τακτικῆς συναντήσεως τοῦ ἐν τῷ κεμένῳ περιεχομένου ρητοῦ μετὰ τῆς εἰκόνας· πιθανὸν δὲ καὶ εἰς ἄλλα φυλλάδια νὰ συμβῆ τοῦτο.

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξῶφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἢ Διεύθυνσις

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 2

ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΑ

500 000 000

ΤΟ ΔΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» πρὸς πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρωαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's
Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπαναθίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγὲς ὡ; τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λορδίῳ.

Εὐρίσκειται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμῆς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας· δραχ. 8).

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΟΡΙΝΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ΟΔΟΣ ΠΡΩΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘ. 10

Μόνον εἰς τὸ ἡμέτερον Βιβλιοπωλεῖον εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς αἱ ἐξῆς ἡμῶν ἐκδόσεις:

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ μετὰ εἰκόνων, ἔτος Α' Φρ. 6
» » » » » Β' » 6
» » » » » Γ' » 8
» » » » » Δ' » 8
» » » » » Ε' » 8
» » » » » Σ' » 8
» » » » » Ζ' » 8

ΣΗΜ. Τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, εἶνε περιοδικὸν πρὸ ὀκταετίας ἐκδιδόμενον, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθησαν καὶ δημοσιεύονται τὰ ὑραιότερα καὶ καὶ δραματικώτερα Μυθιστορήματα καὶ τὰ χαριέστερα διηγήματα, μεταφρασμένα καὶ πρωτότυπα. Ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἀπαρτιζομένη ἐξ 620 τυπογραφικῶν φύλλων, κοσμομένων ὑπὸ 350 μεγάλων εἰκόνων ἐν Παρισίοις ἐξεργασμένων, ἀποτελεῖ ὀλόκληρον Μυθιστορικὴν Βιβλιοθήκην. Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτήσωσιν ὀλόκληρον τὴν σειράν τῶν Ἐκλεκτῶν, παραχωροῦμεν αὐτὴν ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς τιμῆς τῶν 52 φράγκων, ΔΙΑ ΜΟΝΟΝ ΦΡΑΓΚΑ 40.

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ, μυθιστορία Αἰμ. Ρισβούργ, τόμ. 4 Φρ. 1,60
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη » 2 —
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Γεωρ. Βαλαζάκη » 50
ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά, υἱοῦ . . . » 2 —
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ μυθιστορία ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου » 2 —
ΜΙΚΟΛΑΣ ΣΙΓΑΛΟΣ, μυθιστ. ὑπὸ Γ. Ξενοπούλου » 2 —
ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ, ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου » 50
ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάντζης, μετάφρασις I. Ἰσιδωρίδου Σκυλίτση » 1,50
ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, μυθιστορία Ἰωαν. Βαζέρχ, μεταφρ. Ἀντωνίου Φραβασίτη » 2 —
Η ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ, μυθιστ. Α. Matthey μετὰ 13 μεγάλων εἰκόνων » 1,20
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, μυθιστ. Καρόλου Μερνυβέλ, μετὰ 28 μεγάλων εἰκόνων » 2,80
Ο ΛΗΣΤΗΣ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, πατρός μετὰ μεγάλων εἰκόνων » 50
ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΥ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, τόμος εἰς μέγα 8 ^{ον} ἐξ 960 μεγ.σελίδων » 6 —
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, μυθιστορ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῶν Ἀπομνημονευμάτων Ἰατροῦ), τόμος εἰς μέγα 8 ^{ον} ἐξ 720 μ.σελίδων » 4,50
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τοῦ Περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης) τόμος εἰς μέγα ὄγδοον, ἐξ 544 μεγάλων σελίδων . . . » 3,50
Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τοῦ Ἀγγέλου Πιτοῦ) τόμος εἰς μέγα ὄγδοον ἐκ 1260 μεγάλων σελίδων » 10 —
Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῆς Κομήσσης Σαρνύ) τόμος εἰς μέγα ὄγδοον ἐκ 260 μεγάλων σελίδων . . . » 3 —

ΣΗΜ. Ἡ κατὰ φυλλάδια ἐκδόσις τῆς Κομήσσης Σαρνύ καὶ τοῦ Ἰπποτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος. Ὀλόκληρος ἡ σειρά, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν: Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων, Περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης, Ἀγγέλου Πιτοῦ, Κομήσσης Σαρνύ καὶ Ἰπποτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, θὰ τιμᾶται φρ. 27. Ὁ ἀποστέλλων ΜΟΝΟΝ ΦΡ. 20 λαμβάνη τοὺς ἦδη ἐκδοθέντας τόμους καὶ τὰ ὀλίγα ἐκδοθησόμενα φυλλάδια τῆς Κομήσσης Σαρνύ καὶ τοῦ Ἰπποτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου τοῦ γόητος Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ ἐξελλίσσεται ὀλόκληρος ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις.

Σὺν τῇ αἰτίσει προκαταβάλλεται καὶ τὸ ἀντίτιμον.